

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 283, gener del 2011

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i

API

venda de pisos, cases i rústiques.

**Propietat horitzontal
Assessoria jurídica**

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou

Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

TALLERS MASNOU

1923-2011

Exposició i venda:

Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

93 540 31 57 el Masnou

ATENCIÓ, NADONS MASNOVINS NASCUTS EL 2010!

NOVA CONVOCATÒRIA PER A LA FOTOGRAFIA DE NADONS .

DIUMENGE, DIA 9 DE GENER A 2/4 DE 12 DEL MIGDIA.

La fotografia es farà, com de costum, a les
escalinates de Bell-Resguard.

Informació: 93 555 80 06 - 93 555 21 13

B o n A n y N o u 2 0 1 1

Un bon any per a
fer-te soci de
Gent del Masnou.
Informació a la pàgina
16

Editorial

QUE SIGUI BO

Benvolguts socis, amics i lectors en general, quan tindreu a les mans aquest exemplar núm. 283 del Butlletí, ja estarem lliscant per la pàgina del mes de gener del nou 2011, havent deixat enrere el calendari del 2010, atapeït i exhaust per la gran quantitat d'esdeveniments de tots colors que l'han solcat durant tot l'any, com ara:

La crisi econòmica, que no s'atura; els aturats, que no paren de créixer; les nefastes sentències del TC; el regal de Nadal del Tribunal Suprem amb la retallada de competències en immersió lingüística; la memorable manifestació ciutadana del 10 de juliol: les exitoses consultes populars per a la independència; la "vaga" dels controladors aeris; l'emissió de deute públic de la Generalitat per tapar forats; l'increment desmesurat del preu d'alguns serveis bàsics com l'electricitat; la nova llei antitabac; les eleccions al Parlament de Catalunya i tantes coses més d'abast nacional o internacional que, per a bé o per a mal, ens han acompanyat al llarg de l'última anyada i que fóra llarguissim d'enumerar.

Si ho mirem fredament, canviar d'any o de calendari és un fet més simbòlic que efectiu, tota vegada que els anys no són compartiments estancs ni independents l'un de l'altre i es van succeint sense interrupcions; però és un fet arrelat als nostres costums pensar que, amb el canvi d'any, alguna cosa variarà i, per aquesta raó, quan ens toquem amb algun familiar, amic o conegut, és habitual desitjar-nos un Bon Any Nou!..., amb la creença o el desig que serà millor que el vell, ni que sigui per atzar.

Doncs bé, seguint aquest costum no ens estarem de desitjar i esperar que aquest 2011 vingui acompanyat de millors notícies per a tothom, especialment per als més febles socialment parlant i també per a les expectatives de tot ordre del nostre país. En aquest cas hi tindrà molt a dir i a fer el nou govern de la Generalitat, sorgit com a resultat de les darreres eleccions, en qui hi ha dipositades força esperances.

En la composició d'aquest nou govern de CiU, presidit per Artur Mas, hi ha cares conegudes i cares per estrenar en tasques de govern, independents i gent de reconeguda solvència professional i política, dones i homes, que no ho tindran gens fàcil per avarar el país del sorral on està encallat, especialment per la migrada de recursos econòmics i pels continus bastons a les rodes que l'administració central espanyola ens regala a cada intent d'afirmació catalana. Volem creure i desitgem que, per damunt dels interessos de partit, prevaldrà l'interès comú del país i que govern i oposició sabran i voldran trobar els camins de col·laboració necessaris per donar un tomb a la situació actual i generar una bona dosi de confiança als ciutadans, confiança indispensable per tal que tota la societat s'hi senti implicada.

Cal estar atents i donar al nou govern els cent dies preceptius de marge per poder calibrar si els plantejaments inicials són tan seriosos i fiables com esperem i ens permeten entrellucar una mica de llum al final del túnel, cosa que bona falta ens fa a tots plegats

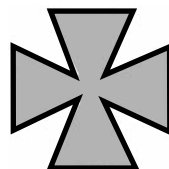
Que el 2011 sigui bo de debò!

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
LA LLARGA SETMANA D'ARTUR MAS per Joan Camps.....	7
ELS TRES REIS DE L'ORIENT per Taller de Publicitat.....	9
35 SEGONS per Jaume Boadella.....	11
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	12
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran.....	15
CRÒNIQUES.....	17
TEATRE CAPITAL per R.M. Isart i M.J.R. Lucas.....	21
REMEMBRANÇA per Josep Vendrell.....	22
ARRAN DE SÒL per Pledubuit.....	22
EFEMERIDES DE L'ANY 2011 per Joan Muray.....	23
QUÈ ÉS AQUEST PERSONATGE per Antoni Ferrero.....	23
EL MASNOU DEL 2500 per Josep Condeminas.....	26
ANNA M. JANEI ANGLAFILL per Escola de la Sagrada Família.....	26
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany.....	28
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	29
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol.....	30
LA CUINA DE L'ANTÒNIA.....	30

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Gener 2011

Cap d'Any	1	dissabte	Ocata
	2	diumenge	Ocata
	3	dilluns	Aymar
	4	dimarts	Dominguez
	5	dimecres	Riera
Reis	6	dijous	Riera
	7	divendres	Ocata
	8	dissabte	Aymar
	9	diumenge	Aymar
	10	dilluns	Dominguez
	11	dimarts	Ocata
	12	dimecres	Riera
	13	dijous	Fàbregas
	14	divendres	Viayna C
	15	dissabte	Dominguez
	16	diumenge	Dominguez
	17	dilluns	Riera
	18	dimarts	Fàbregas
	19	dimecres	Viayna C
	20	dijous	Dominguez
	21	divendres	Aymar
	22	dissabte	Viayna C
	23	diumenge	Viayna C
	24	dilluns	Fàbregas
	25	dimarts	Viayna C
	26	dimecres	Dominguez
	27	dijous	Aymar
	28	divendres	Ocata

29	dissabte	Riera
30	diumenge	Riera
31	dilluns	Viayna C

18a Trobada de Nadons.
Nascuts al Masnou el 2010.
Diumenge 9 de gener del 2011 a
les 11.30 a les escalinates
dels jardins del Bell Resguard.
 Tocant a la N-II

Febrer 11

1	dimarts	Dominguez
2	dimecres	Aymar
3	dijous	Ocata
4	divendres	Riera
5	dissabte	Fàbregas
6	diumenge	Fàbregas
7	dilluns	Dominguez
8	dimarts	Aymar
9	dimecres	Ocata
10	dijous	Riera
11	divendres	Fàbregas
12	dissabte	Viayna C
13	diumenge	Viayna C
14	dilluns	Aymar
15	dimarts	Ocata
16	dimecres	Riera
17	dijous	Fàbregas
18		Viayna C

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
 El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e c f a n t à s t i c a b a s t a t a m e n t a d a r f a r a m e n t a d a r c o l d a m b e s t i c d a

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran amb el nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandirà correspondència amb els seus autors.

ESTATUT I FINANÇAMENT: CATALUNYA, TENIM UN TRILEMA!

Quan el tripartit va assolir el govern de Catalunya el 2004, el resultat d'una auditoria externa encarregada pel nou conseller de finances situava el deute viu de la Generalitat en deu mil milions d'euros. A finals del 2010 tot apunta que el deute quadruplica amb escreix aquesta xifra. Doncs ara tenim un trilema: de qui és la culpa? de l'estatut, del nou finançament, o del mal govern?

S'han cantat tantes lloances del nou estatut que no es pot pas penjar-li la culpa d'aquest desori, no té prou autonomia per si sol per portar les coses a aital extrem. Potser l'única crítica que se li pot fer és l'excés de lletra, sembla més un reglament que una llei, però això el fa espès de lectura, no més.

Però, i del nou sistema de finançament? Hi deu haver en el seu honor "goigs" per totes les esglésies d'arreu del país. Potser no és tan bo com diuen, però a ben segur que no n'és pas el responsable. Ja se sap, d'allà on no n'hi ha no et pot pas rajar. Però d'aquí a què li pengin el mort n'hi ha un bon tros.

I els governants, què hi tenen a dir? No s'haurà estirat més el braç que la màniga? No s'haurà anat

de nou ric lluint arreu el nou estatut i el nou finançament? Governar és administrar bé, amb el cap.

Avui parlar de dretes o d'esquerres em sembla desafortunat, ridícul, carrincló i desfasat, de fa un segle potser. Però sembla evident que hi ha una certa correlació entre l'administració generosa i despreocupada i els que s'autoanomenen d'esquerres i progressistes. La seva principal preocupació és procurar que la despesa sigui abundant, sense tenir en compte que els ingressos són el que determinen les possibilitats reals de despesa. Però per a aquests els ingressos no són una preocupació, confien que ja cauran del cel, encara que ningú d'ells no cregui en Déu.

I així ens ha anat. Ara caldrà que algú amb seny assumeixi la responsabilitat complexa i feixuga de posar les finances al seu lloc i alhora de recuperar la credibilitat de la nostra principal institució.

Llorenç Birba i Fonts

CARTA AL SR. ALCALDE DEL MASNOU

Després de molts intents frustrats de veure plànols de detall del Projecte de la Ronda del Baix Maresme i d'haver assistit a la presentació que vàreu fer als

Vienesos, l'única cosa que se m'acut de pensar és que es tracta d'un despropòsit monumental que, de portar-se a terme, perjudicaria no tan sols el nostre municipi sinó tota la subcomarca. M'explico:

Si del que es tracta és fer una autovia amb rotondes a banda i banda de l'actual autopista (2+2 carrils + carrils d'accés als pobles), aquest projecte resultarà amb un impacte ambiental, expropiacions de terrenys, impacte en les vies dels municipis per absorbir el trànsit de mobilitat interior i, a causa de l'actual crisi, segurament males solucions per a les rieres. No crec que sigui un projecte que beneficiï en res el nostre poble ni els veïns d'Alella o de Teià. Al contrari, ens perjudicarà i molt.

D'altra banda, l'actual autopista sí que es pot eixamplar amb un carril per banda i absorbiria tot el trànsit actual més el del Camí Ral (N-II). No crec vàlida l'excusa que es col·lapsaria, ja que els col·lapses de trànsit vénen donats al tram a partir de Montgat i, pel cas de la Pota Nord, a partir de Santa Coloma (en sóc usuari expert de fa molts anys). A més, aquests trams no està previst que s'eixamplin, si no estic equivocat. Eixamplar l'autopista tindria un cost molt menor.

Pel que fa a l'actual autopista, em fa l'efecte que amb els diners traspassats pel Ministeri per fer el projecte, es podria en gran mesura rescatar el peatge d'Alella (que de totes totes s'haurà de treure) i el de Vilassar, i fer-los gratuïts. Confio que faci arribar aquestes reflexions al proper nou govern de la

Generalitat i que, en qualsevol cas, es postularà en contra d'aquest projecte, si el que vol es comptar amb la meua confiança a les properes eleccions municipals. Atentament,

Francesc Gilaberte Otal

PD: Carta adreçada a l'actual Alcalde del Masnou, però que faig extensiva als futurs alcaldables del nostre poble.

CARRER LLUÍS MILLET

Fa pocs dies que, el tros del carrer Lluís Millet del darre de l'església de Sant Pere, l'han fet de dues direccions per a la circulació de vehicles. Abans només era de baixada i ara ho és en els dos sentits.

Però, el més greu del cas, sobretot per a la gent gran, és que per fer-ho han tret uns bancs que hi havia a mitja pujada, que eren punt de parada per a la gent com jo que trobem la pujada massa llarga.

Quan jo anava a l'escola, al que llavors en dèiem "cumu", la pujada "no hi era". Jo no l'havia notada mai, amb una correguda era a dalt.

Pel que es veu, el qui ha reglamentat la puja i baixa del carrer és una persona lleugera i àgil, que no necessita fer parades, però amb el temps li passarà com a mi i tants d'altres que necessitem prendre alè en un banc.

Als qui han pres aquesta mesuram els desitjo molts anys de vida i que, quan arribin a grans, per necessitat hagin de pujar per aquest lloc.

Gràcies i bones festes a tothom.

Joan Maresma i Pujadas

Encara no tens el seu regal?

llegeix aquesta llista amb inspiració i una mica d'amor

1-Una batedora, un joc de ganivets, una cafetera de càpsules;

2-un peluix, una joguina, un puzzle;

3-un cartrò de tabac, uns purs havans, una ploma estilo;

4-un massatge corporal, una cura de relax, una crema;

5-un moble o complements per al jardí, un tendal per a l'estiu;

6-una torradora, un televisor, un microones;

7-un collar, una caseta per al gos, una sessió de perruqueria canina;

8-un joc de copes, una cristalleria, un objecte de cristall;

9-un estoig de colors, una agenda, un bloc de dibuix;

10-un pernil o una llonganissa o un val de compra

11-un braçalet, unes arrecades, un rellotge;

12-un vestit, una bossa, una bufanda;

13-un portàtil, un

joc per a la play, un ratolí;

14-un servei d'atenció a les persones que et necessita'n o un servei de neteja a la seva casa;

15-Unes sessions de ioga, Tai-chi;

16-un pijama, un conjunt de roba interior, una camisa de dormir;

...

*I mil idees més,
que pots trobar en
aquests comerços del
Masnou.*

1
De tot per a la cuina
Sant Felp, 45. 93 540 97 41

5
Lluís Millet, 77. 93 55506 39

9
St. Miquel, 15. 93 555 64 24

13
Roman Fabra, 17. 93 555 14 51

2
Itàlia, 29. 93 555 45 81

6
Almeria, 13
93 55506 39

10
Mestres Villà, 101. 93 555 16 64

14
Servei d'atenció a les persones
Navarra, 53. 93 555 77 23

3 Estanc
MARIA ARNAU
TABACS · REGALS
Navarra, 51. 93 540 14 48

7
Navarra, 11, B. 93 540 88 40

11
RELLOTGERIA
JOIERIA
Barcelona, 9. 93 555 07 76

15 Ioga per a tothom
NIU IOGA
Fontanills, 18. 93 555 77 23
675 580 800

4 flor de maig
Primer de Maig, 20. 93 540 46 11

8
Aresans des de 1948
St. Miquel, 24. 93 555 69 92

12
Plata i complements
Prat de la Riba, 95. 93 555 62 41

16
LLENERIA - COTILLERIA
Francesc Macià, 30. 93 540 16 32

LA LLARGA SETMANA D'ARTUR MAS

Per Joan Camps i Ortiz

El dia 10 de juliol a la nit, acabada la manifestació de Barcelona, sentia l'orgull de formar part d'un poble cohesionat a uns ideals que, llargament madurats, clamaven per la independència com a única solució al llast que representa estar sotmès a un Estat dominant que actua com un paràsit envers la nació catalana. El dia 28 de novembre a la nit, en saber el resultat de les eleccions, sentia per primera vegada els efectes de la desafecció més depriment, en adonar-me que l'apassionament i el desig acumulat havien minvat la meua objectivitat en creure'm que les veus "SOM UNA NACIÓ" i "Nosaltres decidim" eren una ferma resposta a la sentència del Constitucional, que al meu entendre, en ser tan indigna i humiliant, almenys hauria d'haver servit per treure'ns la son de les orelles.

Una vegada fet el recompte de les urnes vaig emular els qui saben salvar els mobles davant de qualsevol desgràcia irreparable; així vaig deixar-me arrossegat cap a la complaença íntima fent un recompte quimèric de les engrunes que havien quedat dels meus ideals independentistes.

"Quina llàstima!", vaig dir-me, "si els partits independentistes haguessin fet una sola llista, els resultats ens haurien afavorit, oi?"

També vaig dubtar: "Enmig de la crisi econòmica i la desafecció, ara la gent no està per la independència!"

Seguint tan sàvia reflexió vaig argumentar-me: "És clar! El senyor català ha estat determinant; el canvi era necessari i en Mas ofería la centralitat com el vot útil natural; i, per què no admetre-ho?, també era el més catalanista que podia assolir la majoria absoluta". Com a epíleg ja només em quedava una última reflexió, potser encara més conformista: "Doncs home, si ets tan demòcrata com dius, no facis com els qui viuen de la política que menyspreen per tacticisme l'adversari guanyador." I acceptant-ho com un mal menor: "Si en Mas ha guanyat, per

què has de ser tu qui li posis bastons a les rodes?"

Vaig assistir a l'acte solemne d'Investidura amb l'actitud d'empatia condicionada pels meus febles raonaments elaborats cap a en Mas i ho vaig fer des de la millor butaca, vull dir, escarxofat en el sofà del menjador de casa amb l'esplèndida emissió TDT de TV3. Vatia l'olla! Que bo va ser el discurs del candidat: l'Artur Mas va estar

sobri en l'ex-posició, ordenat en les prioritats, precís en el contingut, respectuós amb els adversaris, dialogant en les propostes; fins i tot, en acabar, va arrancar l'aplaudiment espontani d'alguns diputats opositors, que per distracció havien relaxat la cara de pòquer que per obediència partidista, si volen sortir a la foto, han de mantenir com si fossin clons del seu amo de llista. Doncs no va quedar aquí la cosa, també els discursos dels opositors tenien la seva conya marinera, quin *fair play*! Entre rèplica i contrarèplica, aquests nois i aquesta noia que lideren el ventall parlamentari no tenien res a veure amb la fantasmagòrica imatge que ens havien deixat en els quatre anys que han fet durar la campanya electoral d'aquestes eleccions. Només cal recordar les patètiques comissions d'investigació parlamentàries, on els diputats confonien el Parlament amb un "casting" de mals imitadors de Raymond Burr interpretant el famós Perry Mason.

Dissortadament, el drama i la comèdia estan tan arrelats als partits polítics, també la seva ineficàcia productiva, que ni en aquesta investidura, que estava cantada, cap dels partits que podien abreujar-la cedint generosament l'abstenció el primer dia, no ho

han volgut fer. És clar! Aquest nois i aquestes noies que es maten a punyalades draperes entre ells i que volen salvar el país predicant austeritat, no tenen idea del que costa un quilowatt, un litre de benzina, una estada d'hotel, per això malbaraten el temps fent espectacle, que, quan no és innecessari, és inútil.

Només ha faltat la notícia judicial del dia: Els cargols van lents, però n'hi ha que deuen tenir molt mala bava. Deu ser casualitat que al cap de quatre anys de tenir el tema sobre la taula, coincideixin a portar-nos tan constructives resolucions, tot perquè els emprenya que el català sigui l'idioma de Catalunya.

Va, senyor Mas, ara que ja sou investit Molt Honorable President de la Generalitat, digueu-nos-ho: quin és el límit d'indignitat que haurem de tolerar els catalans per deixar de pidolar i fer el pas, igual de difícil, però definitiu. Que, d'europes, en som molt més nosaltres que no pas ells des de fa anys. Si ho penseu bé, us adonareu que difícilment podreu sobreviure políticament al desgast dels propers quatre anys; patir per patir, no seria més digne arriscar el tipus per l'Estat Català que per aquesta mena d'autonomia?

6 de gener, Reis; 17, Sant Antoni.

Bons tortells i borregos

Pastisseria
miquel

Antiga Casa Pagès fundada el 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

david
pastisser

antiga Pastisseria Font

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

De les pastisseries del Masnou

Els tres Reis de l'Orient

Per Taller de Publicitat; Extret de Internet
Viquipèdia. L'Enciclopèdia lliure.

L'Evangeli segons Mateu (l'únic llibre de la Bíblia que en parla) no especifica quants eren, només diu que eren mags (sacerdots zoroastrians, per bé que en algunes traduccions hi diu savis) que venien d'orient. Amb els segles, aquests mags van passar a ser astròlegs i després reis. Les referències als mags són:

«Després d'haver nascut Jesús a Bet-Lèhem de Judea, en temps del rei Herodes, uns mags vinguts d'orient arribaren a Jerusalem, i preguntaren: On és el rei dels jueus que ha nascut? Hem vist a l'orient la seva estrella, i hem vingut a fer-li homenatge». Quan el rei Herodes ho va saber, es contorbà, i amb ell tot Jerusalem»...

...«Llavors Herodes, d'amagat, cridà els mags, es va informar ben bé per ells del temps de l'aparició de l'estrella i, tot adreçant-los cap a Bet-Lèhem, els digué: «Aneu, i informeu-vos ben bé de l'infant i, quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber perquè jo també vagi a fer-li homenatge»...

En la iconografia religiosa i popular van prendre les formes actuals i la tradició va acabar fixant-los fins i tot un nom a cadascun.

En l'evangeli apòcrif de Tomàs es diu que tenien algun vincle familiar, i també que van venir amb 3 legions de soldats: una de Pèrsia, una de Ba-bilònia i una altra d'Àsia. Aquests tres llocs eren en aquells temps indrets de gran reconeix-

ement per la seva cultura.

Mags o savis

El terme grec μάγος (mags), no era utilitzat únicament per a referir-se a els bruixots, ja que també identifica homes savis, com son anomenats habitualment en anglès o, més específicament, homes de ciència.

Els tres Reis

El rei Melcior és de pell clara, perquè ve d'un país on la gent tenia la pell d'aquest color. És el rei amb l'aspecte més vell, amb la barba i els cabells totalment blancs.

El rei Gaspar és de pell clara i té els cabells castanys, perquè ve d'un país on la gent és així. Com Melcior va vestit segons l'estil gòtic. Tradicionalment a Alcoi el rei negre és Gaspar.

El rei Baltasar és de pell negra i va vestit segons l'estil dels àrabs, perquè ve d'un país on la gent és així. En les icones antigues no apareix com a negre, ja que era sinònim de no cristià i no es concebia un mag infidel.

Els Patges

Segons la zona es diu que els reis tenen diferents patges que els ajuden.

A l'àrea de Barcelona el Patge Gregori és el patge amb més poder dels Reis Mags.

A la Catalunya Nord i part de la

província de Girona en Fumera.

A Cornellà de Llobregat és el Mag Maginet qui prepara la seva arribada.

A Igualada i a Ponts el patge Faruk és l'emissari dels reis.

A Terrassa el patge Xiu-Xiu (Hassim Jezzabel per al rei Gaspar.

A Mollet del Vallès és el patge Xumet l'emissari dels reis, on dies abans arriba i visita diferents zones de la ciutat perquè tots els nens i les nenes el puguin veure i donar-li el seu xumet.

A Sant Feliu de Llobregat és el patge Shelim l'emissari dels reis. El dia previ a l'arribada dels reis recull les cartes dels infants al parc del poble. En Shelim és ajudat pels seus companys Xiormel, Pargas i Sartabal.

Nit de Reis

La Nit de Reis se celebra a tota la península ibèrica i a part de Sud-Amèrica del 5 al 6 de gener de cada any. Durant els dies previs, els nens i nenes escriuen la carta als Reis Melcior, Gaspar i Baltasar tot demanant allò que desitgen, es comporten una mica millor que els dies anteriors (per por que els Reis no satisfacin els seus desitjos) i es preparen emocionalment per l'arribada dels Reis.

Es tracta d'una festa cristiana que té el seu origen en el Naixement de Jesús a Betlem. Segons aquesta tradició, el nen Jesús va rebre la visita de tres savis que seguint l'estrella d'Orient li van regalar or, encens i mirra.

Comerciants de carrer Pere Grau

BON ANY

2011

finques **OCATA**

93 555 14 73

NOVETATS PRADELL

**MARIA
PRADELL**

93 540 35 76

gabinet **OCATA**

93 555 14 73

G A I A
espai terapèutic

Teràpies naturals, productes biològics

93 555 70 55

PASTISSERIA

miquel

93 555 06 61

Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou

93 555 18 60

J. Ramón
Sastreteria
Camiseria
a mida

93 555 02 44

L'ENDOLL

93 555 12 52

AT

àngel tena
JOIERS

Fes que el moment sigui inoblidable

93 555 64 51

HOTEL TORINO

93 555 23 13

CLIPA

CENTRE MÈDIC PERE GRAU

93 555 35 78 / 36 58

WWW.ELMASNOU.COM

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

35 segons

Per *Jaume Boadella*

A l'Ibrahim, li agradava molt fer el mandra cada matí. Les escridassades de la mare convidant-lo a llevar-se, encara endolcien més el seu son. Com li agradava sentir la veu de la mare, els seus sacsejos, que, com les carícies, encara el bressolaven més i el convidaven a arraulir-se i embolicar-se amb la flassada apedaçada. Aquella flassada tenia història; l'havia teixit l'àvia i tenia la virtut de ser com una esponja per a les olors; guardava dins de cada plec l'olor de tots a qui havia abraçat amb la seva escalfor. Així mai dormia desamparat; mai tenia por quan es quedava tot sol a la *haima*; encara que fos negra nit, l'acompanyaven les olors de totes les generacions que l'havien precedit i, amb aquelles olors, els seus records; l'olor de l'avi, ara mort, quan li explicava contes del desert, l'olor del pare, ara mort, quan l'instruïa sobre els camins i altres secrets del desert; l'olor del germà gran l'Alí, ara mort, quan jugaven a pilota; l'olor del germà mitjà, en Mustafà, ara presoner en terra llunyana, quan muntaven juntets el ruquet, cap a mercat... Mai no n'estava, de sol. Va fer una ullada al seu rellotge altre cop. Que exagerada és la gent!, va pensar, només s'havia adormit 35 segons, no n'hi havia per a tant, ho recuperaria corrent cap a l'escola. A més, córrer li agradava molt i li era convenient; era el davanter centre de l'escola, i córrer li servia d'entrenament. Aquell matí, però, era especial; l'esperava la competició final del campionat i el premi consistia en un bidonet d'oli d'oliva per a cada jugador. Ell estava disposat a deixar-hi la pell, el bidonet seria per a la seva mare, la Fàtima, que no sabia com preparar els pastissos de la fi del Ramadà sense oli. Certament, estava determinat a deixar-hi la pell per a la mare. Ara, no només la mare cridava, sinó també en Hassan, el veí i company del pare. Li van venir aquells records de quan sortien junts a caçar la llebre del desert, com li agradava

d'acompanyar-los, malgrat els entrebancs i romanços de la mare; que si era perillós, que si es podia perdre..., encara que fos un marrec de set anys, ell era un home, caram!, i res més li feia tanta il·lusió, com dir a la mare: *Mira què t'he portat per dinar!* Per què l'espavilaven tant aquell matí, si només s'havia adormit 35 segons. Es va portar la mà dreta a la cara per refregar-se els ulls, amb la mà esquerra no podia, la tenia adormida encara, o baldada de l'entrenament d'ahir. Realment la mare tenia raó quan li deia que es rentés la cara abans d'anar a dormir, tot el rostre el tenia polsegós de sorra, encara tenia terra a les orelles i els cabells de l'ensopegada que havia tingut amb en Joseph, quan li va dir no sé què de la seva germana. Però realment avui estava baldat. El cos no li responia, però calia decidir-se a llevar-se, si no faria tard. Aquell matí era important, tothom n'esperava molt d'ell, tenia la responsabilitat de fer gols. Fins l'Adil havia vingut a buscar-lo per fer junts el camí cap a l'escola, sentia la seva veu, però el veia esvaït per les lleganyes o per la sorra que portava als ulls. No acabava d'entendre'l què deia, només repetia el seu nom un i altre cop. Com una llambregada li va venir el propòsit del dia abans, volia recollir unes flors blavoses, ocultes entre les pedres del camí, les portaria per a la mare junt amb el bidó d'oli, ja que era el seu aniversari. Calia afanyar-se i, sobretot calia que ningú el veiés travessar el fil·lerrat del camí per plegar les flors, estava prohibit. Ara era la Miriam qui tenia el davant. La Miriam li abocà una galleda d'aigua pel damunt. No s'esperava aquella reacció de la seva germana, abocar-li l'aigua tan preada i tan escassa, si només s'havia adormit 35 segons!; sempre havia pensat que les dones eren exagerades, però allò era massa, només sentia els seus xiscles que semblaven plors, només per 35 segons!, què passaria si s'hagués adormit una hora? Tornà a mirar el

rellotge, el vidre estava trencat i les busques no hi eren, que estrany pensà l'Ibrahim, la darrera vegada que vaig consultar-lo només anava endarrerit 35 segons del camí de l'escola.

– *Jo ja li he dit que no travessés el fil·lerrat!* –digué l'Adil tot plorant.

– *Porteu draps per contenir la sang!* –digué en Hassan, mentre premia més i més el torniquet de la cama.

– *Ja desperta, ja ha obert els ulls!* –cridà desconsolada la Fàtima, mentre amb les mans s'amagava la cara.

– *Emboliqueu la cama amb draps nets, potser els metges podran cosir-la* –digué en Hassan.

– *Jo li he dit que no ho fes, que no recollís les flors, però ell tossut, ha dit que serien per a la mare, i de sobte ha esclatat una bomba de dins del terra* –afegí desconsolat en Joseph.

– *Deixeu de cridar!, deixeu-me llevar!, només m'he adormit 35 segons i he de guanyar un bidó d'oli per a la mare!* –exhalà l'Ibrahim, mentre veia la mà del pare com li aclucava els ulls i escoltava la seva veu: –*Apa, Ibrahim, lleva't que avui caçarem la llebre quan sigui fosc.*

Era de nit i no se n'havia adonat, però..., quina nit més estelada!

Històries de la vila

Per Joan Muray

ELS BOTERS

OFICI CABDAL AL MASNOU DEL VUIT-CENTS

En aquell Masnou que vivia el seu segle d'or de la marina de vela, hi havia diversos oficis vinculats amb ella i totalment necessaris per al seu desenvolupament; però un en sobresortia pel seu nombre, el de boter.

Hi havia, és clar, el dels mestres d'aixa, calafatejadors, etc., sense els quals no s'haurien construït els velers; els que fabricaven les lones per al velamen del vaixell; i el dels que ens ocupa, el dels boters, que els fornien de les bótes per al transport de vins, una de les principals mercaderies que s'exportaven cap a Amèrica. A més, tenint en compte que la nostra vila pertany a un de les zones vinícoles del país, les bótes eren també del tot necessàries per a tot el comerç relacionat amb ell.

Als censos industrials i comercials del Masnou al llarg del segle XIX, de boters n'hi trobem entre quatre i vuit segons la data, mentre que de drassanes n'hi va haver quatre, i de calafats també quatre, fet que dona la importància d'aquest ofici.

El darrer boter del Masnou (1), fill i nét de boters, fa uns anys va fer una

exposició (2) sobre aquest ofici, on es podien admirar eines i construccions dels boters, i la utilitat que tenien per al comerç. En un escrit que féu expressament per a l'exposició, hi havia un fet molt curiós, el de la importància que van tenir les botes al llarg de la Primera Guerra Mundial, ja que van experimentar un auge remarcable, perquè, en restar l'Estat Espanyol neutral en aquella guerra, exportava gran quantitat de productes als països aliats, i ho feien usant com a recipient les bótes, així en quedava dissimulat el contingut, pensant-se que era vi. Fou tan rellevant el fet que fins i tot les cupletistes de l'època en cantaven cançons explicant-ne els ets i uts de l'ofici.

Al cens de boters masnovins hem trobat, en diferents anys, els següents:

ANY 1846

- Jaume Busquí
- Francesc Casellas
- Pere Estaper
- Pere Suñol

ANY 1856

- Jaume Busquí

Boter segons una rajola dels oficis

- Pere Estaper
- Josep Regàs
- Marià A. Suñol

ANY 1866

- Jaume Busquí
- Pere Estaper
- Josep Regàs
- Marcel·lí Llimona
- Genís Oliveras

ANY 1890

- Jaume Busquí
- Josep Regàs
- Marcel·lí Llimona
- Joan Cañellas
- Enric Estapé
- Antoni Oliveras Partegàs (3)
- Gerard Poch
- Joan Pons

Després d'aquesta data ja va anar de baixa, com així també fou amb la marina de vela, que vivia la seva decadència enfront de la de vapor.

D'un d'aquests boters, dels Oliveras, en tenim tota la nissaga, tant d'ancestres com de descendents; creiem que cal esmentar-la. Per no fer massa repetitiu el primer cognom, a partir del segon només hi posarem la inicial; igualment farem a partir del segon cop on apareix el Masnou, només hi haurà les inicials e.M. La genealogia és la següent:

- Joaquim Oliveras i Rogé – Sarrià 1802-el Masnou 1878
- Agustí O. i Borrell – Castellterçol 1822-e.M. 1893
- Antoni O. i Partegàs – Samalús

Port de l'Havana, Cuba, una de les principals destinacions dels nostres vaixells.

1838-e.M. 1912

- **Joaquim O. i Alsina** – e.M. 1852-1889
- **Gerard O. i Abril** – e.M. 1866-1892
- **Joan O. i Pous** – e.M. 1872-1938
- **Antoni O. i Colomer** – e.M. 1899-1967
- **Joan O. i Puigvert** – e.M.

Com veieu, aquesta nissaga de boters arrenca a Sarrià, que aleshores encara era un poble del pla de Barcelona (no s'hi va integrar fins al 1921); el fill d'aquest va néixer a Castellterçol, i el nét a Samalús, poblacions diverses on els deuria portar la seva feina de boters. Des del besnét, nat al Masnou a mitjan segle XIX, ja han restat sempre a la nostra població.

Amb el darrer de la nissaga, s'han acabat els boters del Masnou. Els temps canvien i especialment el transport i els contenidors de les mercaderies.

Les eines utilitzades pels boters, i llur descripció, eren les següents:

- **AIXA.** Eina per afaïçonar la fusta.

Hi ha aixes planes per rebaixar la fusta, aixes corbades per fer les testes...

- **GARLOPES.** S'utilitzen per aplanar, aprimar, allisar... la fusta.
- **CIMENT.** Garlopa de grans dimensions que treballa, no fixant la peça i movent l'eina sinó al revés.
- **MARTELL I REPICADOR.** S'utilitzen per repicar els cercols.
- **COMPÀS.** Eina que es fa servir per fer el fons de les bótes.
- **ENTOIXADOR.** Allisa la part superior de la bóta per tal de passar-hi el glaçador i poder col·locar el fons.
- **GLAÇADOR.** Estri que s'usa per rebaixar la fusta per tal d'encaixar el fons de la bóta.
- **BROCA.** Peça que serveix per fer els forats a les bótes o per engrandir-los.
- **TORN.** Aparell que serveix per donar la forma corba. Un cop mullada la fusta i amb l'ajut del foc, el torn estreny les diferents peces de fusta que formen la bóta.

Diem que els boters feien bótes; però

hi ha altres recipients que els profans confonem, i que ells feien, com: tines, bocois i barrils, tots de fusta i de diferents cabudes.

Les bótes eren, i són, per estibar el vi o altres líquids. Els bocois eren per al transport, ja que són més reforçats per aguantar cops i sotragades; la seva cabuda era d'unes cinc cargues. De bótes n'hi havia de tres, de cinc i de vuit cargues. Les tines es feien a mida del local on s'havien d'instal·lar. La seva construcció es feia amb taules obliqües anomenades dogues, lleugerament adossades i corbes, de forma que tocant-se unes amb les altres formessin un cilindre bombat, i la base es tancava amb taules planes dites fons. Les taules es mantien en la posició desitjada per mitjà d'uns cercols de ferro i fusta.

BIENVENIDO A:

Descubra una parte de la cultura cubana a través de la historia del ron de Cuba, acompañado por el Tabaco, la Música y las Artes Plásticas.

Adéntrese en los misterios del ron cubano y sus etapas de elaboración, mediante una visita dirigida por las instalaciones de la fábrica tradicional.

Disfrute el sabor inigualable de Havana Club, el Ron de Cuba, en el Bar de Degustación.

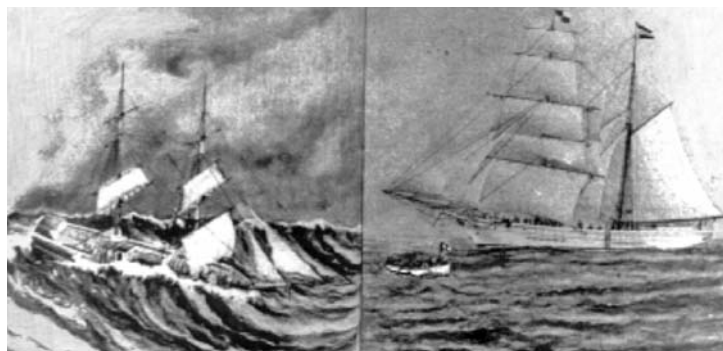
La Tienda de Regalos de la Fundación atesora obsequios originales y una selección de los mejores rones cubanos; magníficos recuerdos de su estancia en la Fundación Destilera de Cuba.

Conozca la riqueza de las Artes Plásticas en las exposiciones temporales de importantes artistas cubanos.

En el Bar Habana Club podrá degustar la riqueza de la coctelería criolla, al ritmo de la música tradicional cubana, y en un típico ambiente de principios del sigloXX.

**deseamos una
grata estancia**

Segell de la "Fundación Habana Club", on tenen un museu dedicat als boters.

Exvot del naufragi del boter Salvador Bosch, que es troba a la Cisa.

Etiqueta de l'empresa vinatera masnovina
"Comercial Licorera Catalana"

Les principals fustes per a la seva construcció són el castanyer i el roure. La primera és més densa i dura i té més llarga vida. La de roure és dura i composta, de color terrós groguenc. La majoria d'aquestes fustes utilitzades pels nostres boters provenien del Montseny.

A més de fer bótes noves, també en feien el manteniment, com era repicar els cercols, o mantenir-les en bon estat, ja que, a més, algunes servien com a boies de banyes de platja. També fabricaren les primeres geladores.

De tots els boters que hi ha hagut al Masnou, tots, o quasi, només treballaren en terra i per a la terra, tot i que molts ho feren per a la marina; però a un d'ells, Salvador Bosch i Martí (el Masnou 1853-1912), el varen convèncer perquè, encara que fos per un cop, embarqués i anés a veure el "nou món". Així ho va fer, però li va resultar força malament. Va naufragar, tot i que es va salvar, i va quedar, això sí, tocat, i va morir relativament jove. La seva història ja ha estat contada anteriorment en aquestes pàgines (4); però dins el context dels naufragis dels vaixells, per tant, creiem que ara cal fer-ne un petit recordatori. És el següent:

— ...**Salvador BOSCH i MARTÍ** era boter d'ofici i fill d'un marí... preferia treballar a terra que navegar, però aquell 1881, quan tenia vint-i-vuit anys... va embarcar-se. El viatge sortiria de Barcelona, cap a les Amèriques... a Cuba duent les diverses mercaderies usuals d'aquell temps, com oli, vi, fruits secs, obra, etc., i des d'allà aniria amb altra càrrega cap a l'Uruguai, on, des de Montevideo hauria tornat a Cuba, via Rio de Janeiro, i de Cuba, altre cop cap a Europa.

—...pel que sabem, millor hauria estat

no haver provat l'aventura de navegar, ja que, tot i que se salvaren tots els tripulants, ell quedà profundament afectat pel fet i la seva salut en quedà ressentida... fins a la seva mort, trenta anys més tard.

— ...El fet està documentat per mitjà d'un exvot del Santuari mariner de la Mare de Déu de la Cisa, a Premià de Dalt, i els vaixells protagonistes, són...(segons l'escrit de l'exvot, que diu així):

— ...*"Naufragio de la Polacra Española. Cataluña. Captn. Juan Sanjuan y Millet (5) en su viaje de Montevideo a Rio de Janeiro el día 6 de octubre de 1881 en Latd. 34°97' S. y Longd. 40°49' O. aguantandose en capa mura babor con el Vto. fuerte del NE. NO. y E. a las 11 hras. 30' de dicho día les rompió un golpe de mar del NO. al medio del buque que les ocasionó grandes averias al costado de estribor inmediatamente hisieron en popa y quedaron sin Vto y al medio día determinaron hirse con el bote lancha y a los 10 minutos el buque desaparecio completamente siguiendo con el bote a la voluntad de Dios. El día 9 de octubre a las 3 hras. 40' de la tarde en Latd. 34°00' S. y Longd. 41°93' O. fueron salvados por el Bergantin Gta. Español Frasquito Captn. D. José Sust y Pagés (6). Dando gracias al todo poderoso"*.

D'un Oliveras del Masnou, del qual no teníem constància ni tampoc de quina família deuria ser, sembla que tampoc no va tenir taller a la nostra vila; en canvi sí que tenim constància de la seva vida i miracles a la perla del Carib, a Cuba, on va treballar i establir-se.

Es deia Joaquim Oliveras i era un masnoví del segle XIX, segurament de la primera meitat, que es devia establir a Cuba, a la ciutat de Cárdenas, on va arribar molt jove, d'aquí la deducció. Primer va treballar vint anys al taller d'un altre català, Francesc Roca i Montllís, de la ciutat esmentada.

A la mort del patró, cap al 1850, va establir-se pel seu compte i va comprar la major part del negoci d'en Roca. Va construir bótes, especial-

Marca d'un nòlit masnoví amb l'al·legoria de les bótes.

ment per al transport de sucre, rom, aiguardent, etc., de Pau Esprius, d'Arenys de Mar, que havia estat el fundador de la ciutat de Cárdenas. També en construí per a altres comerciants de la ciutat.

D'aquest masnoví, cap a la dècada del 1870 se'n perd el rastre i actualment només en queda la casa que s'hi féu bastir. D'ell i del taller, n'hi ha fotografies al Museu d'aquesta ciutat.

També n'hi constància al "Museo del Ron" de l'Havana, amb litografies de la ciutat de Cárdenas i el nostre boter. Aquest museu està dins la Fundació "Habana Club".

Amb aquest darrer relat d'un masnoví establert a Cuba i el d'un altre que hi anava, però que naufragà pel camí, podem veure que la relació entre el Masnou i Cuba era força important, com importants foren els boters al nostre segle XIX, ja que n'hi va haver més que drassanes.

NOTES

- 1- Joan Oliveras i Puigvert, de "cal Boter"
- 2- L'any 2002, en una sala del Museu Municipal de Nàutica del Masnou.
- 3- Aquest Antoni Oliveras i Partegàs, fill i nét de boters, fou el besavi del darrer boter del Masnou, en Joan Oliveras i Puigvert.
- 4- Vegeu butlletí de Gent del Masnou,

núm.183, juliol 2002.

5- Joan Sanjuan i Millet "Manan" (el Masnou 1853-Cuba 1888)

6- Josep Sust i Pagès "Xarnegu" (el Masnou 1835-1913).

FONS CONSULTATS

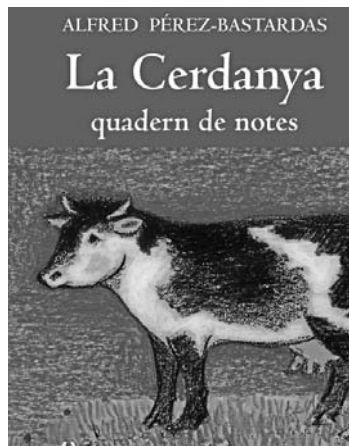
- Joan Oliveras i Puigvert
- Museu Municipal de Nàutica del Masnou
- Arxiu Històric del Masnou
- Registre Civil, del Masnou.
- Arminda Mantilla (Matanzas, Cuba)
- Museo de la Ciudad de Cárdenas, Cuba.
- Fundación Habana Club, l'Havana.
- Històries de la Vila... del Masnou. II volum. De Joan Muray. Editorial Davinci. Mataró 2005.

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Records d'un gran observador

Alfred Pérez-Bastardas, un barceloní enamorat de moltes coses (de la natura, de l'excursio-nisme, de la història, del país...), ens ofereix un llibre molt diferent dels que havia fet fins ara, centrats en estudis històrics erudits al voltant del republicanisme catalanista, sobretot. Es tracta de *La Cerdanya. Quadern de notes* (1), un volum de cap a 300 pàgines que, com indica el subtítol, "Vivències i reflexions sobre la cerdanyia", és un seguit de records dels seus 35 anys d'estiueig a la Cerdanya (p. 195). És això i molt més, és clar, perquè també dedica un capítol als estiueigs infantils a Vidrà (p. 257-289) o unes quantes pàgines a l'estada familiar a Andorra, l'any 1952 (p. 173-181); a més de nombroses divagacions (ell mateix ho diu a la pàgina 55) i disquisicions d'allò més variades sobre els temes més diversos: la gran nevada a Barcelona de l'any 1962 (p. 65-68), les cuques de llum (p. 114-115), la frontera i el contraban, els gossos, els boscos, etc. etc. I és molt més, també, perquè l'Alfred és un gran observador i té una gran memòria, però sobretot perquè amb els seus comentaris, aparent-

ment insignificants (només aparentment, que quedi molt clar!), és capaç de radiografiar-nos el país, de mostrar-nos-en els batecs més il·lusionats, al costat de les misèries més pregones. I ho fa sense caure en un costumisme enaltidor de tot allò que és rural; sense renunciar a la distància que la seva procedència ciutadana li permet de mantenir, com veiem en la fina ironia d'alguns dels seus textos; sense amagar el seu amor, crític com ha de ser l'amor vertader, per la Cerdanya i la seva gent; sense renunciar, en definitiva a donar-nos la seva visió d'un racó del país, que en molts aspectes pot ser mirall del conjunt. I ho fa en un estil amè, en una llengua rica, en un to sorneguer que ens

recorda aquell Josep Pla capaç de parlar i filosofar de tot. I a més a més, ho fa amb una modèstia molt allunyada del gran escriptor empordanès: "Però aquestes notes no són pas de cap expert. Són una reflexió que faig per a mi (...)" (p. 227). De tot plegat, en resulta una lectura amena i instructiva, que et sap greu que s'acabi.

No voldria acabar aquest comentari sense dedicar unes ratlles a la part gràfica del volum, obra de la il·lustradora Maria Rius, esposa de l'autor i bona coneixedora, com ell, de la Cerdanya i els seus tresors. Uns tresors que ens ofereix en les 17 làmines, gairebé d'un naturalista, dedicades a flors i fruites dels boscos i dels prats cerdans. Hi trobem violetes, miosotis, gencianes, raïm d'ós, groselles, gerds, maduixes... Uns apunts a tot color i en blanc i negre que obren cada un dels capítols i que ens aporten una mica del color, i gairebé de l'olor i tot, d'aquesta Cerdanya que tan bé han retratat entre tots dos i que, com deixa clar l'Alfred en més d'una ocasió, corre el perill de ser devorada per la moda de les segones residències i de la urbanització abusiva d'aquests darrers anys. Si us agrada la muntanya, l'excursionisme, la tertúlia... llegiu-lo, que no us en penedireu pas.

(1) Pérez-Bastardas, Alfred. *La Cerdanya. Quadern de notes*. Edicions Salòria (Col·lecció: "Mots del cim", 7). La Seu d'Urgell, 2010. 295 pàgines. Presentació de Joaquim Nogueró. Il·lus. de Maria Rius.

Enric, sl

-

www.automatismesenric.com

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer **Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou**

**GENT
DEL MASNOU**

Cròniques

“XII TROBADA D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, AL MASNOU.”

28 DE NOVEMBRE DEL 2010

Per Joan Casals

Ja hem fet la dotzena. El diumenge 28 de novembre passat, al popular i cèntric carrer de Pere Grau de la nostra vila, vam celebrar la que fou la dotzena trobada d'intercanvi de plaques de cava organitzada per *Gent del Masnou*. Com ja és habitual a final del mes de novembre, ens va tocar passar ànsia prèviament per la climatologia; però a la fi el temps es va girar i el sol féu acte de presència durant tot el matí i alegrà la festa. Foren moltíssims els col·leccionistes vinguts de tot arreu de Catalunya que van acudir a la crida, així com els nombrosos paradistes de material de col·leccionisme i plaques amb ofertes per a tots els gustos i butxaques.

Per a l'edició d'enguany, continuant la sèrie de vaixells de la marina de vela del 1800, vam editar una nova placa amb la silueta d'un *bergantí rodó*, que, com l'any passat, venia embotellada per caves Lincon de Sant Sadurní d'Anoia. El revers de la placa presentava, litografiat, l'escut de caves Lincon, la qual cosa li donà un valor afegit, que els col·leccionistes saberen apreciar per la singularitat. No hi va faltar, penjat al coll de l'ampolla, el díptic explicatiu

de les característiques del *bergantí rodó*, amb text facilitat pel nostre company de Junta i historiador Joan Muray. Hem d'esmentar que durant la trobada vam poder gaudir de la presència i suport del president de l'ACP de Bagà, senyor Josep Baltà, el president de la CPC-CATALUNYA, senyor Antoni González, i el president de la CPC, senyor Ricard Martí, acompanyat d'altres membres de la Junta, la qual cosa agraïm sincerament i és una mostra evident de l'interès que desvetlla la nostra Trobada dins l'entorn del col·leccionisme de plaques.

Com a complement lúdico-cultural de la Trobada, l'Ajuntament del Masnou amb la col·laboració de l'AFEM va oferir una visita guiada al *Circuit Ferroviari Alfons Aragó*, del Parc Caramar, i al local social de l'AFEM, on els visitants van poder apreciar ambdues instal·lacions tan significatives del Masnou, acompanyats de la mà del masnoví Jordi Milà, que els donà tota mena d'explicacions i amenitzà el recorregut.

Com a cloenda, els participants van ser obsequiats amb un aperitiu ofert gentilmente pel restaurant Mas Vell.

Tot just acabada la Trobada, ja estem pensant en la del proper any 2011, que, com de costum, programarem per al darrer diumenge de novembre.

Fins a la propera, doncs!

Agraïment als col·laboradors:

Ajuntament del Masnou, ACP Bagà, CPC, Xapes.net, CPC-Catalunya, Associació Lúdica Amics del carrer Pere Grau, AFEM, Agrupació Sardanista del Masnou, Revista La Clau, Caixa del Penedès, Caves Lincon, Can Colomé, Can Rac, Condís Pere Grau, El Cellar del Mar, Novetats Maria Pradell, Pastisseria Miquel, Can Mai Tanquis.

Cròniques XXII Visita a CAN TEIXIDOR

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Amb la present visita, feta el passat 5 de desembre del 2010, s'han complert vint-i-dues visites (dues per any, des

del 1999) a aquest gran casal masnoví, que ha portat a terme aquesta vocalia, amb el vistiplau dels Hereus de Confiança del Comte de Llar, marmessors del llegat del darrer propietari de can Teixidor, Gaietà de Planella i de Fiveller, cinquè comte de Llar, vuitè baró de Granera i senyor de Castellcir. Durant aquests onze anys han estat moltes les persones, masnovines o d'altres indrets, que han visitat aquesta masia ancorada en el temps,

aquests XX SEGLES D'HISTÒRIA VIVA, tal com dic al llibre/guia d'aquest títol, fet l'any 2003, tants que es fa difícil de dir-ne la xifra exacta, però que seria a l'entorn de les mil persones. Set-centes (700) per Gent del Masnou, i la resta entre grups diversos, tals com: col·legis del Masnou, associació d'Antics Estiuejants del Masnou, Centre Unesco de Catalunya, etc., que farien el total abans esmentat.

De les visites fetes per compte de Gent del Masnou, se n'han fet cròniques a càrrec de diferents persones, escollides entre els visitants de les vint-i-dues visites. N'hi ha hagut de: "Calet" (pseudònim de Joan Casals), M. Teresa Queralt, Carles Maristany, Queralt Viladevall, Enric Badal, Àlex Ripol, Marta Puig, M. Antònia Moré, Rosa Pagès, M. Teresa Vidal, Rosa Naval, Jordi Pericot, Joaquim Masoliver, Rita Terradas, Miquel Casals, etc. Possiblement n'hi hagi algun altre, però és força difícil de resseguir onze anys de butlletins cercant un article en concret.

Cadascun d'aquests cronistes ens ha deixat la seva visió particular, des del qui li recordava una primera visita en temps de foscor política fins al qui li feia venir a la memòria quan a casa seva eren pagesos, des del qui ho veia amb ànima d'artista i quedava meravellat de les vistes que ofereix fins al qui hi quedava pel desconeixement de la història del casal, l'indret on està o la seva grandiositat, etc. La majoria, però, el que més han lloat ha estat les esplèndides vistes sobre el Masnou i fins a la muntanya de Montjuïc, des de l'horitzó i fins a les muntanyes de la serralada marina.

Per edats n'hi ha hagut de totes, des dels més grans fins a joves estudiants, des dels qui en alguna ocasió hi havien estat, encara que només fos al pati, l'entrada o la capella, fins als qui tan sols l'havien vist passant per la carretera o el tren, que no s'imaginaven pas el que ofereix quan ets dalt

Fotografia de Ramon Asensio Cardell

del turó on està encimbellada, o a dins els seus gruixuts murs, quan pots gaudir del pas del temps, i la història, on pots copsar els diferents estils arquitectònics que l'han conformada durant segles, el mobiliari, els quadres, aranyes, retrats del darrer Planella que la va posseir i d'algun dels seus avantpassats. Dels objectes que conté, que parlen d'altres costums.

I, per si això fos poc, tot aquest pes del temps i la història que ha vist passar o ha protagonitzat, aquest gran casal segueix viu, segueix gaudint de masoveria, d'horta, d'aigua viva, i d'animals, no sols els pollastres i gallines tancats al seu clos, sinó d'un munt de gats, gats mandrosos ajassats al sol o dormitant a recer del vent. I és clar, dels animals lliures, que al seu escalf troben moments de pau, com ocells, sargantanes, granotes, etc.,

així com ocells de pas, ocells migratoris, com orenetes o ànecs de coll verd, etc., que aprofiten la bassa del molí per banyar-s'hi.

Tal com deia al començament, amb aquesta visita es clou un cicle, que ha donat ocasió d'admirar un tresor masnoví, un tresor viu, com és aquesta masia que ens trasllada a temps de l'imperi romà; a l'edat mitjana; a començaments de la industrialització, quan va veure passar el primer ferrocarril del nostre país i de la península ibèrica; i ella, que ho ha vist tot, segueix dempeus.

Si algun dia hi torna a haver força demanda per visitar-la, ho estudiarem i reprendrem el camí ja fressat.

Mercès a tots els qui l'heu visitada, pels elogis rebuts, pel vostre interès per la història en general, i especialment per la del nostre Masnou.

Cròniques de les exposicions:

Hem tingut una tardor i començaments d'hivern d'allò més variats i interessant artísticament parlant, tant que cal fer-ne encara que sigui una petita ressenya de cadascuna d'elles.

JOSEP IGUAL (pintures). Aquest artista plàstic masnoví ens va presen-

tar com a inauguració de temporada les seves clàssiques, però no per això menys interessants, obres de pintura, en aquarel·les i olis, seguint racons masnovins i bucòlics paisatges muntanyencs. La seva tècnica, especialment al dibuix, és pràcticament perfecta, i ens mostra llocs d'indubtable bellesa, utòpics potser, però que ens plauen, si més no pel que fa al que cadascú voldria veure al seu entorn.

MARTÍ IGUAL (obres de ferro). Un altre artista local i germà de l'anterior. Ens va portar un seguit d'obres treba-

llades en diferents ferros i tonalitats, molt aconseguides, que ens transportaven a temes de l'art, ben diverses i variades, però que complien amb els cànons artístics i que ens feien gaudir de veure com unes simples planxes metàl·liques, si se saben treballar, ens mostren l'art que el seu creador ens vol ensenyar, per fer-nos gaudir de la plasticitat que desprenen.

XII MOSTRA D'ETIQUETES DE VINS I LICORS (Col.E.López). Aquest col·leccionista, any rere any, ens porta una part de la seva col·lecció

d'etiquetes, això sí, cada una d'elles ben diferent de l'anterior, sobretot en el temari que tria per a cada any, tot i que la cura i presentació són sempre excel·lents. Tant, que fa expressar als visitants: Com pot ser que d'una cosa que veiem, però que sovint no mirem, se'n pugui treure el profit que en treu ell, ensenyant facetes tan diverses de costums, tradicions, art, etc.?

CRISTINA CAMARERO (pintures). Aquesta jove, però consolidada artista, que ja ens havia mostrat anteriorment el seu art, ens va portar un estol de pintures de diferents tècniques, ben elaborades i reeixides, que feren les delícies dels visitants. Són d'aquelles obres, de petit format, però no per això de qualitat comparable, ans al contrari, d'alta qualitat, que feien seva aquella dita que al pot petit hi ha la bona confitura. Endavant, Cristina, amb el teu art.

RAMON TORRENTS (escultures de ferro reciclat). Si ja és difícil fer escultures de ferro, en aquesta hi havia, a més, el condicionant de ser fetes de ferros reciclats, de ferros en què, si t'hi fixaves molt, arribaves a veure què havien estat abans, però que ara, passades per les seves mans artístiques, no te n'adonaves, només veies petites obres d'art d'alta qualitat; tanta que, d'algunes, fins i tot hi havia qui preguntava si eren d'orfebreria. Mercès, Ramon, per mostrar-nos aquesta col·lecció de tanta bellesa.

AUGUST BERNAT (maquetes i fotografies de cabanes de pedra seca). En aquesta mostra el que sobtava més, d'entrada, era, a més del gust artístic del seu creador, la gran obra llegada pels nostres ancestres, una obra de pedra en sec que, per la seva destinació de servir d'aixopluc a

pagesos i pastors, tingués les característiques que tenen aquestes cabanes. El públic que la va veure, no sols va lloar la mà de qui les havia creades, sinó que el transportava a temps remots, a una gent que no tenia pressa, la qual, a l'hora de fer una obra pràctica, la feia artística i amb uns coneixements constructius que molt sovint, no tenen ni alguns arquitectes.

JOCS DE CONSTRUCCIÓ (del Museu d'Història de la Juguina, de Sant Feliu de Guíxols). Des de fa un munt d'anys, aquest museu, de la mà del seu creador, Tomàs Pla, ens aporta part de la seva col·lecció, però adreçada cada any al tema de l'exposició nadalenca de l'entitat. Enguany, per tant, ja que teníem cabanes de pedra en sec, ens va portar jocs de construcció, com a complement per a l'altra exposició. Mercès, Tomàs, pel teu encert i col·laboració.

Cròniques

Concert de Nadal de la Coral Xabec

Per Enric Badal i Esteve Pujol

Avui Crist ha nascut: avui el Salvador s'ha manifestat: avui els àngels canten a la terra, els arcàngels s'alegren: avui els justos exulten tot dient: Glòria a Déu a dalt del cel, al·lelúia, al·lelúia, al·lelúia, al·lelúia.

Així van començar els dos concerts de Nadal de la Coral Xabec –vespre del dissabte 18 de desembre i tarda del diumenge 19–; les veus blanques van entrar en processó ritual a l'espai de l'escola artística *Blanc de Guix*, a l'antiga *Catequística*. La Cori Mercader i la Núria Fuselles van cedir-ne l'ús per a aquesta doble cantada, davant la impossibilitat de fer-ho, com d'habitud, a l'església parroquial de Sant Pere. Gràcies altra vegada des de les pàgines d'aquest butlletí. El compositor Benjamin Britten va recollir

Fotografia de Núria Fuselles

aquesta antifona gregoriana de les vespres del dia de Nadal i en va fer un processional nadalenc. El mateix Britten ens va oferir la segona cançó del concert: l'himne *This little Babe*, on es proclama que el Nadó diví ha vingut a lluitar i a vèncer el diable, el mal. Diguem de passada que en aquesta ocasió s'unien dues arts: una, la música, còpsada per l'oïda, i l'altra, la pintura, adreçada per la vista, ja que tota la decoració de la sala compaginava ambdues expressions estètiques; els alumnes de l'escola d'art havien

reflectit en les seves composicions pictòriques els elements musicals més diversos. Mai l'ambientació no havia estat tan escaient. L'olor de pintura, d'olis, d'aiguarràs i de trementina afegien aquell deix olfactiu, que agermanava música i pedagogia plàstica. En aquestes dues cantades d'enguany no percebíem la sentor de l'encens eclesial. Un altre any serà!, quan les obres del temple seran acabades. A continuació va sonar un seguit de nades, catalanes les unes –*Sant Josep i la Mare de Déu, La Pastora*

Caterina i *El rústec villancet*–; d'origen francès una altra –*Els àngels de la glòria*–; o llatina la darrera –*Adeste, fideles*–; amb l'interludi orquestral *Pastoral*, d'Arcangelo Corelli.

Una primera part, doncs, ben nadalenca, com veieu.

Ja a la segona part del concert, la Coral Xabec va interpretar de dos *Nocturs* de W.A.Mozart; el primer, *Luci care*, una cançó amorosa, tendra i arravatada a la vegada; el segon, *Ecco quel fiero istante*, un cant nostàlgic de comiat entre l'amat i l'amada: potser ja no es tornaran a trobar, però no es podran oblidar mai més. Són unes peces amables i dolces, entraenyables i encisadores, plenes d'idees originals; música íntima que convida al goig de les vetllades musicals de la noblesa vienesa per a les quals van ser escrites. El *Credo* de la *Missa de la Coronació*, en Do Major (KV 317), del geni de Salzburg, expressava amb convicció i bellesa la força de la fe en el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Cal dir que amb aquesta part de la Missa la Coral ja tanca l'aprenentatge de tota

l'obra. Esperem que puguem cantar-la sencera en un esdevenidor proper, si organització i finançament així ho permeten.

Mozart va ser un creador genial, i posteriorment la seva obra va ser emmarcada dins l'anomenat classicisme; ara, emperò, entràvem en un autor cronològicament anterior, del barroc més excel·lent: G.F. Händel. Aquests fragments del seu oratori *El Messies* es van desgranar amb tota la bellesa, ben coneguda de qualsevol aïmant de la música: el núm.1 *Simfonia*, el coral núm.4 *And de glory of de Lord*, el coral núm.11 *For unto us a Child is born*, el núm.12 *Pastoral* i el coral núm.39 *Halleluja*.

L'ovació generosa dels assistents va convidar la Coral a fer un bis, *Fum, fum, fum*, una de les nades més populars a casa nostra, i la vam entonar tots plegats, cantaires i públic.

Com és costum, Montserrat Llagostera va dirigir coral i orquestra; aquesta estava formada per Alba Codina i Satenik Lalayan, violins, Eva Alsina, viola, Ignasi Vinent, violoncel, Manel Vega, contrabaix, Roger Roca, oboè, i

Bernardo García, trompeta.

Tots dos concerts van ser uns actes adherits a la Marató de TV3. S'hi van recollir 520,63 €. Per la generositat de tothom, l'art va esdevenir solidaritat amb tantes persones dolorosament afectades per lesions medul·lars. Gràcies als qui ho van fer possible.

Fem notar que les variacions de programa entre una audició i l'altra van ser mínimes.

Com també ja és tradicional, al migdia del diumenge 19, la Coral va fer una cantada a la Casa Benèfica de la nostra vila per a esplai dels residents; a continuació unes nades davant el pessebre del carrer Sant Rafel van complir un ritus estimat i ja consolidat dins els jorns de Nadal; a tots dos llocs, el primer firmant d'aquesta crònica va interpretar amb el violí *El cant dels ocells* i *El noi de la mare*. L'acollida que la Coral hi rep és la millor compensació per l'estoneta que els cantaires hi dediquem, tant a un lloc com a l'altre.

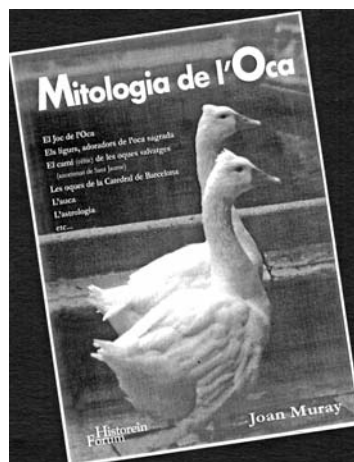
La Coral Xabec continua cantant amb il·lusió i amb noves propostes.

Cròniques

Presentació del llibre de Joan Muray

“Mitologia de l'Oca”

Per Joan Casals

El dissabte 18 de desembre passat, a les 7 de la tarda, a la sala d'actes de la nostra associació, s'hi aplegaren un bon nombre de socis, amics i simpatitzants per escoltar de primera mà les paraules de Joan Muray, autor i presentador del llibre “Mitologia de l'Oca”, edició a càrrec de Katelani 2000, S.L. Per posar-nos en situació, Joan Muray havia disposat sobre la taula de presentació la imatge ampliada de les dues oques que il·lustren la portada del seu llibre, segons fotografia del mateix autor feta a les populars oques del claustre de la catedral de Barcelona.

L'ambient era espectant i Joan Muray ens comentà com inicialment, atret i encuriosit per aquest tema, aparentment intrascendent, havia previst de recopilar i ordenar el material suficient per a una conferència, però, en començar a estirar els fils, les troballes s'anaren multiplicant fins a animar-lo a confeccionar el llibre en qüestió.

Qui no ha jugat algunes vegades al Joc de l'Oca? Podríem respondre que

gairebé tothom, de grans o menuts, hi hem passat estones divertides fent córrer els daus i les fitxes i, tal vegada, sense parar gaire atenció en les caselles que il·lustren el joc. Doncs bé, aquesta pregunta, també se la va fer Joan Muray, al seu dia, quan va començar a interessar-se pel tema i,

observador per naturalesa com n'hi ha pocs, va anar cercant informació en diferents direccions, totes elles amb possibles connexions.

Així en el llibre desgrana com la toponímia de diferents llocs de l'actual Camí de Sant Jaume (ancestralment conegut com a Camí de les Oques Salvatges o dels Jars Lliures), o en alguns fets o costums d'aquell itinerari, hi apareix el mot OCA, o compostos o derivats d'aquest nom. També el

brancall valencià del referit Camí de Sant Jaume està farcit de referents toponímics amb connotacions del mot OCA.

Amanit amb tota mena de detalls i anècdotes, durant la presentació en Joan Muray anà fent referència a un enfilall de temes interessants com l'astrologia..., les oques de la Catedral..., les auques..., Occitània..., l'Oca de Santa Eulàlia..., etc. etc., tots ells sota el denominador

comú de l'OCA, que donaren peu a introduir-se en la lectura del llibre que presentava.

Una vegada més el nostre amic i consoci ens ha sorprès amb un llibre a l'abast de tothom qui vulgui endinsar-se en la història i en fets carregats de misteri i de preguntes encara sense desxifrar.

Enhorabona, Joan, per aquesta nova aportació.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart
Fotos: M. Josep R. Lucas

Gana i ganes, senyor Artur.

Benvingut. Artur. I 2011. Però ara no parlem de corbates amb molta seda o figuretes sinó de figurants. Fins al diumenge 9 de gener de 2011 un munt de **Pastorets** van

omplint les platees, en especial, les dels teatres dels nostres **barris** barcelonins. De tal manera, Josep Maria Folch i Torres es representarà, per exemple, al Centre Moral i Instructiu de Gràcia (Ros de Olano, 9), al Centre Catòlic de

Sants (carrer dels Jocs Florals, 33), etc. Mentrestant, al circuit professional, Toni Moog presenta *Blanca Navidad* al Club Capitol (Sala Pepe Rubianes); el **SAT** (Sant Andreu Teatre) proposa *L'inventor d'il·lusions*, de la companyia Enric Magoo, fins al diumenge 16 de gener; i **La Villarroel** ultima l'estrena d'*Incubo*, un text que dirigirà el seu propi autor, l'**Àlex Mañas**.

A meitat de mes, ja en una línia més seriosa, arriben grans estrenes. Amb una gran joia rebem la notícia de l'estrena d'*El bosc*, de **Daniela Feixas**, a la **Sala Beckett** (del 13 de gener al 6 de febrer de 2011), un text inquietant i fascinant que va ésser premiat a Andorra l'any 2010. El **Teatre Lliure**, imparable, acull les representacions de *L'arquitecte*, de **David Greig** (Edimburg, 1969) a la seu de Montjuïc i *Celebració*, de **Pinter** (Lluís Pascual dirigeix Àngels Moll, Clara Segura, Míriam Iscla, Pep Sais... umm!) a la seu de Gràcia.

El dijous 13 ens n'anem al Teatre del Raval. *El retrat de Dorian Gray* (1891) d'**Oscar Wilde** (Dublín, 1854-París, 1900) hi fa temporada, sota la direcció d'Empar López. Un Wilde sempre és un Wilde i cal revisitar-lo.

El dia 16 *Pinotxo* aterra al Teatre Poliorama. (Continuem tendres i enyoradissos, com si fóssim nens, doncs; però

amb ganes que la nostra economia es reactivi.)

El dilluns 17 la Fundació Romea (**Teatre Romea**) acull una xerrada amb l'empresari i promotor cultural Oriol Regàs que ens permetrà rememorar un xic la Barcelona dels anys setanta. El 20 de gener ens desplaçem al Teatre Nacional (TNC, Sala Tallers) perquè s'hi estrena el text *Vimbodi vs. Praga*, de **Cristina Clemente** (Barcelona, 1977). No ens cansem de dir que cal recolzar l'autoria catalana contemporània, senyors!

Aquest cop ens n'anirem a un barri que celebra la seva festa major i que fa un concurs per saber qui engalana millor la via pública. A final de mes, el dia 26, una gran actriu i directora catalana, **Lurdes Barba** comença a exhibir el muntatge *Pedra de tartera*, de Maria Barbal (Trenc, 1949), al TNC (Sala Petita). El dilluns 31 cal no perdre's la **lectura dramatitzada** que dirigeix **Jordi Casanovas** de l'obra *Bola de neu* (1927), de **Carles Soldevila** (1892-1967; l'autor de *Civilitzats, tanmateix recordem-ho*), al Teatre Romea (a les 20 h).

El regal que ens porten els **Reis d'Orient**? La defensa de la llengua catalana que ha fet el nou director de la RAE, el senyor José Manuel Blecua, a la recta final del desembre que hem acabat de deixar enrere. Tot i les pedregades que no para d'enviar-nos el Tribunal Constitucional d'allà.

REMEMBRANÇA

A Jordi Martí i Morella

*Del cel i de la foscuria
neix com si res
(calmosament o amb fúria)
la Vida, per ser el que és.*

*La Mar n'és plena,
d'aquesta aigua vital,
que amb joia i amb pena
va fent el seu vial.*

*N'hi ha que fa molt mal;
però n'hi ha més de generosa
que fa allò que cal,
superant el perill i decantant la nosa.*

*—Avui... vora la immensa Mar,
on tot record s'esborra:
Amic, tu m'has parlat
en el cel, en l'aigua i en la sorra.*

***El nostre estat fatal somia
i es deleix per ser immortal.
Si mai perdem la memòria...
no és mortal,
amb tot l'amor temporal,
està en la desitjada Glòria.***

Josep Vendrell i Torres

Arran de sòl

Per Pledebuit

Aquest arran de sòl, que acostumo a escriure la primera quinzena del mes, l'he fet a la segona ben entrada, i el tema que tenia m'ha semblat que podia deixar-lo per altra ocasió, especialment davant la mala notícia que ens donaren el dia de la rifa, com si una vegada més se'ns volguessin rifar.

Em refereixo als nostres ocupants des de fa quasi tres segles (en fa sis que amb l'entronització d'una dinastia forana ens vénen tocant els dallonses regularment).

La mala notícia, la de la sentència del TS d'ells "ordenant" (sí, així ho diuen, com sempre *el ordeno y mando*) que la seva llengua, la forana per a nosaltres, sigui llengua vehicular a les escoles catalanes.

Després ens sortirà qualsevol alt, altíssim càrrec seu, dient-nos que aquella llengua mai no ha estat imposada; no, mai, ni aquí ni a les terres que conqueriren enllà la mar, que encara en patim i en pateixen les conseqüències.

D'això se'n diu barra, per dir-ho d'una manera fina, i això que ells i llur llengua es pensen que són els més fins i educats (sí, per collons).

I si això ja fot prou, alguns dels nostres polítics han corregut a treure-li ferro (com sempre, el vassallatge; per sort, n'hi ha hagut algun que ha dit les coses pel seu nom, o sigui que és una agressió a la nostra llengua, i algun altre ha arribat a pronunciar la paraula màgica, aquella que alguns voldríem veure complerta: independència. També hi ha hagut els pronunciaments de certs polítics (botiflers o colonitzadors) que, com a bons escolanets de la capital de l'altiplà, han corregut a dir amén, emmascarant-ho, això sí, en el fet de la igualtat, perquè no defensen la igualtat (50% d'una i 50% de l'altra, ja m'hi conformaria, de moment) en cinema, en premsa, en televisió, etc. A aquests, els preguntaria per què callen quan la desigualtat és a favor seu, i bramen com rens en zel quan avancem un pas de puça.

I el bo del fet ve donat per la denúncia de només tres pares (segons els polítics "torrecollons", ells dirien... i les mares). I per tres, que són sis, la resta ha d'acatar una clatellada més a la nostra malmesa llengua i a la inferioritat provada que té al propi territori.

I el pitjor del cas és que hi ha molts, massa, catalans mesells que, quan pel carrer, en qualsevol acte, etc., algú se'ls dirigeix en llengua forana, i portant molts més de quaranta anys o havent-hi nascut, canvien automàticament llur llengua materna i es passen a la de l'interlocutor; oh, i ho fan ben cofois, com si fos un honor poder-ho fer. I el pitjor és que encara, si els ho preguntes, et diuen que és per educació. Quina educació? D'abaixar-se els pantalons en dieu educació?

Bé, ja m'he empenyat prou. Apa, bup, bup.

EFEMÈRIDES 2011

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Del Masnou

150 ANYS (1861)

- Inauguració de la capella del Santíssim de la Parròquia de Sant Pere. Se n'havien iniciat les obres l'any anterior. Fou beneïda per Mn. Pau Buscà en representació del bisbe. Les pintures de l'absis són posteriors, de l'any 1969, fetes pel pintor Artur Roig.

50 ANYS (1961)

- Mor Rosa Sensat i Vilà, mestra i gran pedagoga. De nissaga de marins del Masnou. Després de cursar estudis a l'Institut Rousseau de Ginebra, va entrar en contacte amb les noves escoles europees i, en tornar a Catalunya, va portar a terme una gran tasca de divulgació dels nous corrents i experiències.

El 1965, quatre després de la seva mort, donaren el seu nom a l'Escola de Mestres Rosa Sensat. Al Masnou fou honorada dedicant-li un carrer i un col·legi.

De Catalunya

50 ANYS (1961)

- De la revista infantil CAVALL FORT. Feta pels secretariats catequístics de Girona, Vic i Solsona. Fins al 1964 fou mensual, i quinzenal a partir d'aleshores. Entre els dibuixants més importants que ha tingut trobem: Cesc, Tàpies, Miró, Clavé, etc.; i entre els masnovins, Calet, el nostre president.

50 ANYS (1961)

- De la NOVA CANÇÓ. Nom que es va donar al moviment que va portar a terme la restauració de l'expressió popular musical catalana. Havia sorgit anteriorment de la formació de diversos grups, dels quals sortirien els Setze Jutges. De l'estol de cantants que hi ha participat, foren molts d'ells causa de les ires del règim franquista, ja que deien cantant el que no es podia d'altra forma. De resultes del seu èxit, sorgiren moviments paral·lels a Galícia, al País Basc i a Castella, tot i que de menor importància.

50 ANYS (1961)

- De la fundació a Barcelona d'ÒMNium Cultural. Entitat fundada amb finalitats de mecenatge cultural català per Joan B. Cendrós, Lluís Carulla, Fèlix Millet i Maristany, Pau Riera i Joan Vallvé. Al seu redós van néixer, i neixen, tota mena d'iniciatives i projectes. Entre les primeres iniciatives, va donar acolliment a entitats com: Institut d'Estudis Catalans, l'Obra del Ballet Popular i el Secretariat d'Orfeons. Després vindria una llarga llista, que seria difícil d'encabir en aquesta breu semblança. Fèlix Millet i Maristany, d'origen masnoví –era Millet de “can Xiquet” i Maristany de “cal Senyor”– en fou el primer president.

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Josep Ferrero i Balaguer

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lector, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge i dades personals. Entre els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual 'Gaia 2148. i un exemplar de la "Rondalla Còsmica". Avans del 20 de cada mes, com a màxim.

Va naixer prop de la nostra serralada més important. Els seus pares van anar *per feina*, ben arraulits, un mes de febrer molt fred. Com tots els nens de la seva època, a l'escola havia d'aprendre la llengua de l'imperi.

Molts anys més tard, recordant la seva infantesa, en un cicle anomenat *Antologies* fet en un Col·legi de Llicenciats, ell hi va repassar la seva obra amb una quinzena de poemes. Va començar dient: Com molts del nostre país vaig descobrir que la llengua que parlava amb els pares es podia escriure i àdhuc existien llibres.

Ja més tard, quan em va agafar la dèria d'escriure en la llengua dels pares, vaig *descobrir* que la poesia era quelcom que sortia de l'ànima, i et surt en la llengua que has *mamat*, no en la que has hagut d'aprendre a l'escola, en els llibres que estudiaves.

La teva llengua, si la saps emprar poèticament, et serveix per entendre't a tu mateix. I també et permet *entrar* en la història del teu país, i fer-la teva, incloure-la en el teu pensament.

La seva llengua li va permetre esdevenir poeta, un bon narrador, dramaturg i *llibretista* de cançons. I com va succeir amb d'altres membres de la mateixa comunitat idiomàtica, va ser un activista de la seva llengua i de la seva cultura, ambdues revitalitzades per aquell esforç comú, que permeté fer conèixer amb pregonesa els problemes culturals del seu país.

Les seves obres tenen com a *matèria* l'amor, el treball, l'amistat; i deixen entreveure un ideari *antifeixista*. Entre les obres poètiques hom pot mencionar: *Un bosc sense armes* i *Tota llengua fa foc*.

De l'obra teatral, hom pot destacar-ne algunes, amb les quals es donà a conèixer en aquest món de les bambolines: *Angeleta*, *La set de la terra* i *Quatre dones i el sol*.

Una altra de les seves activitats culturals han estat les seves col·laboracions musicals, que podríem definir com a *rica i plena*; entre elles *El meu passat*, *El meu país*, *Potser demà*, *Sóc un mariner*, *M'agrada trobar els teus ulls*, *El que m'agrada de l'aigua*, *Tindriem una casa* i moltes més.

Va rebre, entre d'altres, el *Premi de Literatura* de la Generalitat, *La creu de Sant Jordi* i el *Premi d'Honor de les Lletres Catalanes*.

Solució del mes passat: **Pascal Comelade**
La guanyadora del concurs: **Núria Matalí i Puig**

Frankfurt Parera

Pg. Prat de la Riba, 98 (Camí Ral Ocata) frankfurtparera.com

MENÚ

a **5,95€**

Migdies de dimarts a diumenge
(de 12 a 16h)

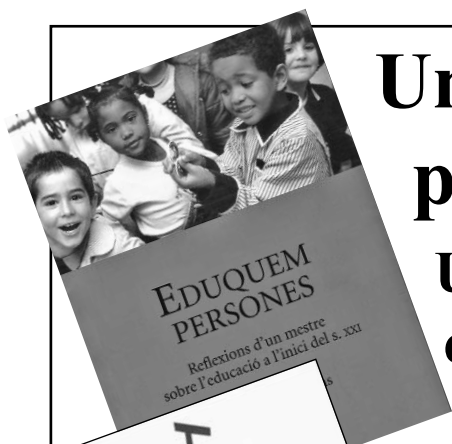
Entrepà + 1 suplement
+ beguda + patates
o croquetes

Comanda mínima 15€

FES LA TEVA COMANDA
PER TELÈFON A QUALSEVOL HORA
A RECOLLIR AL LOCAL

TEL. 93 555 78 94

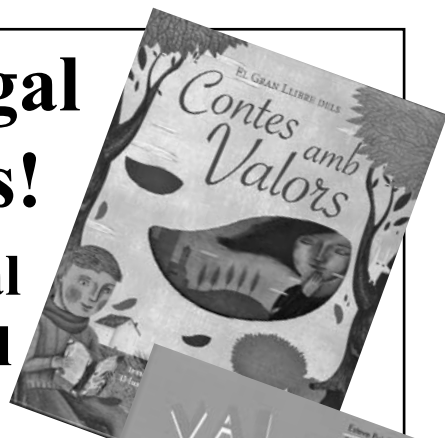
TASTA
LA
NOSTRA
SALSA

Un bon regal per a Reis!

Un bon regal en qualsevol ocasió!

Els llibres educatius
d'Esteve Pujol i Pons,
els podeu trobar
a **Pledellibres**
i a altres
llibreries.

EL MASNOU, ANY 2500.

Per Josep Condeminas

Potser algú em titllarà de catastrofista o de visionari eixelebrat, però no faig més que remetre'm a dues teories (n'hi ha moltes més) que em mereixen certa credibilitat pel prestigi dels seus autors. L'un és el polític nord-americà Al Gore, autor del famós llibre "Una veritat incòmode" i l'altre, el geofísic britànic James Lovelock, una llegenda viva de la climatologia i la geofísica, fundador de la "Teoria Gaia", que sosté que la Terra és un sistema autoregulator, del qual forma part des de la més ínfima bactèria fins a la més gran de les balenes, i que el canvi climàtic l'únic que fa és defensar-se i equilibrar-se de les agressions que rep. En el llibre d'Al Gore, un exhaustiu treball sobre el canvi climàtic amb profusió de contrastos fotogràfics que corroboren aquesta tendència, pronostica un augment desafortat de tempestes, inundacions i desertització galopant; però, al mateix temps, apunta solucions per frenar aquest canvi. Tot i el ressò que ha tingut el seu llibre, també ha estat molt criticat, i no solament per la seva visió qualificada de catastrofista, sinó perquè de manera subliminal tendeix a fer "campanya" en el seu propi benefici com a polític. En canvi, James Lovelock, de 89 anys d'edat, ha dedicat tota la vida a la clima-

tologia, i això li permet ser tan taxatiu com per afirmar que el canvi és irreversible, i que els humans no hi tenim res a fer, pronòstic que ha reflectit en el seu llibre "La venjança de la Terra". Segons Lovelock, a mitjan d'aquest segle l'Artic s'haurà fos i el nivell del mar haurà augmentat considerablement, fins al punt que la ciutat de Hong Kong desapareixerà engolida per la mar. Certament, és una visió esgarrifosa, però no menys que l'informe oficial del "Comitè Científic sobre el Canvi Climàtic", que pronostica que les inundacions i la desertització faran impossible la vida humana. Sense arribar a aquest nivell de tremendisme, també Al Gore vaticina que la badia de San Francisco i l'illa de Manhattan seran en gran part inundades. A escala mundial això pot significar el desplaçament de milions de persones cap a les terres "seques" amb els conseqüents drames humans, confrontacions i guerres, que comportarien possiblement un retrocés a un estadi de precivilització.

És una hipòtesi molt elemental, ho sé; però, centrant-me exclusivament en el litoral català, aquest restarà completament inundat. El Masnou i altres poblacions costaneres hauran desaparegut sota les aigües, cosa que provocarà

una gran migració cap a l'interior i, si l'aigua no acaba prèviament amb ells, els municipis de Teià, Alella, Vallromanes, Premià i Vilassar de Dalt i d'altres veuran desaparèixer els seus espais oberts per convertir-se en una enorme i monstruosa ciutat. El que no se sap és si la invasió de les aigües serà un procés relativament lent o un violent tsunami. Mentrestant jo em pregunto, com serà el Masnou fins arribar aquest moment? S'haurà aconseguit que la carretera N-II sigui un passeig per als vianants? Es mantindrà encara en peu el nou edifici d'oficines de l'Ajuntament tan injuriat pels ciutadans? El municipi haurà erigit per fi un merescut monument al període més gloriós i amb més personalitat de la història de la Vila, la dels 800 capitans i 400 vaixells comerciant amb Amèrica? Vull creure que la memòria del Masnou persistirà i que les generacions que sorgissin d'aquest futur incert hagin après de les lliçons del passat. Si no ho fan així, és segur que el planeta Terra s'autoregularà de nou i acabarà definitivament amb el gènere humà, almenys aquesta és la "Teoria Gaia" del geofísic britànic Lovelock. Espero que s'equivoqui.

ANNA MARIA JANER ANGLARILL

Fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell Una dona d'avantguarda en un segle molt convuls

[Pel seu interès i per l'estreta vinculació de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família amb la nostra vila, publiquem la nota de premsa i biografia de la fundadora Anna Maria Janer Anglarill, que ens ha tramès l'esmentada congregació religiosa des del Masnou.

(La Redacció del Butlletí)

Va néixer el 18 de desembre de 1800 a Cervera (la Segarra – Lleida – Diòcesi de Solsona), en una família de profundes conviccions cristianes. Va ser la tercera de quatre germans. A causa de la Guerra del Francès i de les seves conseqüències –fams, epidèmies, dolor– es va familiaritzar des de petita amb el sofriment humà.

Als divuit anys, va entrar a formar part de la Germandat de Caritat de l'hospital de Castelltort de Cervera. Les germanes tenien cura dels malalts i pobres de l'hospital i donaven classes i catecisme al "Real Colegio de Educandas" de la mateixa ciutat. Després de professar, va rebre els encàrrecs de mestra de novícies i de superiora.

El 1833 va esclatar la primera guerra carlina i l'hospital de Castelltort es va convertir en hospital militar. El 1836, la junta de l'hospital va expulsar les germanes. Durant un curs va exercir de mestra al "Real Colegio de Educandas". Després de la batalla de Gra, va marxar cap a Solsona per posar-se a disposició de la diòcesi. La seva arribada va coincidir amb la visita de Carles de Borbó, que li va demanar que coordinés els hospitals de la zona carlina. Després de consultar-ho amb les seves germanes, va accedir a aquesta petició. Es va fer càrrec dels hospitals de campanya de Solsona, Berga, la Vall d'Or i la Boixadera. Va ser reconeguda pels combatents dels dos bàndols com la "Mare". Acabada la primera guerra carlina, ella i tres germanes van ser fetes presoneres i van haver d'exiliar-se a l'hospital de Sant Josep de la Grave de Toulouse.

El 1844 va retornar a l'hospital de Cervera. Cinc anys després va passar com a directora a la Casa de Caritat o de Misericòrdia de la mateixa ciutat. Acollià nens orfes, joves discapacitats

i ancians. També es donaven classes per a nens i nenes externs.

El 1859 va acceptar la petició del bisbe d'Urgell, Josep Caixal Estradé, i va establir una germandat de caritat a l'hospital de pobres malalts de la Seu d'Urgell. El 29 de juny de 1859 va fundar l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, dedicat a l'educació cristiana de nens i joves i a l'assistència de malalts i ancians. El 1860 el bisbe d'Urgell va aprovar les Regles i Constitucions de l'Institut. La Casa de Caritat de Cervera es va unir al nou Institut.

El 1863 va fundar personalment el col·legi de Cervera i l'hospital de Tremp. Més endavant, entre altres, el col·legi d'Oliana (1864), l'asil de Sant Andreu de Palomar (1866), i els col·legis de Llivia (1868) i de Les Avellanets (1872). Les germanes obtenien per concurs la plaça oficial de mestra. Durant la seva vida van tenir lloc vint-i-tres fundacions.

Amb la revolució de **1868**, nombroses comunitats van ser dissoltes i les germanes es varen dispersar. **Entre 1874 i 1880** va ser relegada dintre del mateix Institut a causa de la nova orientació que va voler donar-li un director espiritual.

El 1880 es va celebrar a Tàrragona el primer capítol general que la va elegir canònicament com a superiora general. **El 1883** va ser elegida vicària i primera consellera general. Va passar els darrers anys de la seva vida en aquest poble lleidatà envoltada d'alumnes, de noies que es preparaven per ser religioses i de professes joves. Va demanar morir a terra com a penitent per amor a Crist. Va morir l'11 de gener de **1885**, a Tàrragona (Pallars Jussà – Lleida – Diòcesi d'Urgell).

Un carisma engrescador

Anna Maria Janer dedica tota la seva vida a atendre les persones marginades del seu temps: els malalts pobres i incurables, els empestats, els ferits de guerra, els infants orfes, els ancians sols. L'amor a Déu i al proïsme és el que mou aquesta dona a actuar, a sortir de si mateixa per atendre la necessitat concreta de l'altre.

Jesucrist, estimat, consolat i acaronat en cada malalt, en cada infant, en cada persona necessitada, és l'ideal suprem de la seva vida i la raó de la seva donació incondicional al germà. Aquest do rebut és el que Anna Maria Janer deixa per herència a les germanes i els laics que continuen avui fent present l'amor de Déu amb aquest servei quotidià i senzill d'estimar els nens, els joves, els malalts i els avis amb unes notes distintives: la dimensió universal de la caritat, la identificació amb la situació dels altres tot descobrint-hi Jesucrist, una actitud previsible que vetlla pel bé de tots i un amor estable, pacient, fidel i misericordiós que mai no es cansa de donar-se.

Una missió universal

En l'actualitat, l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell es troba present a onze països: a Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina,

Paraguai, Uruguai, Xile, Colòmbia, Mèxic, Perú i Guinea Equatorial. Es tracta d'una presència que es desenvolupa en diversos camps d'acció: escoles, hospitals i residències, missions, parròquies, temps lliure i altres apostolats compatibles amb el carisma.

A Catalunya és present a escoles a Barcelona –Sant Andreu de Palomar i Avinyó–, a Sabadell, al Masnou, a

Viladecans i a Lleida, a Matadepera amb una llar d'infants; a residències d'avis a Sant Andreu de Palomar, Matadepera i Cervera; i als hospitals de la Seu d'Urgell i de Valls. També compta amb comunitats a l'Hospitalet i a Badalona. A la residència de la Seu d'Urgell descansen les restes de la fundadora. Al Principat d'Andorra és present al col·legi Mare Janer de Santa Coloma i a l'escola Sagrada

Família de les Escaldes.

Més enllà de les activitats concretes, la missió de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell participa de la missió evangelitzadora de l'Església. Un profund sentit eclesial i de comunió amb els representants de l'Església ha marcat la vida de l'Institut des dels seus inicis, així com el sentit d'encarnació en les realitats humanes.

INSTITUT DE GERMANES DE LA SAGRADA FAMÍLIA D'URGELL

Nota de premsa

Roma – Barcelona, 10 de desembre de 2010

VIA LLIURE PER A LA PROPERA BEATIFICACIÓ D'ANNA MARIA JANER, FUNDADORA DE LES GERMANES DE LA SAGRADA FAMÍLIA D'URGELL

Serà la primera fundadora catalana beatificada en territori de la diòcesi d'Urgell

El Papa Benet XVI ha aprovat aquest matí el decret de miracle per a la beatificació de la Venerable Serventa de Déu Anna Maria Janer Anglarill, fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell. L'aprovació obre les portes a la propera beatificació d'aquesta fundadora catalana.

Els fets del miracle aprovat es remunten a l'any 1951. La senyora Ana Padrós Sellés va ingressar a l'Asil Municipal del Parc de Barcelona el 1949 perquè patia una poliartròsi degenerativa inflamatòria que li impedia moure's amb normalitat, fins al punt d'anar amb cadira de rodes. Els metges havien diagnosticat que la malaltia era irreversible i incurable.

El "Parque", així era coneguda aquesta institució, estava regentat per una comunitat de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell. Una germana d'aquesta comunitat va aconsellar a la senyora Padrós que demanés la intercessió d'Anna Maria Janer Anglarill per aconseguir la seva curació. El 5 de juny de 1951 començava la pregària d'intercessió a la capella i al cinquè dia va sentir una força que la impulsava a agenollar-se i a posar-se dreta. Va sortir de la capella cridant: *La mare fundadora m'ha curat*. Era el 9 de juny de 1951.

Els exàmens mèdics posteriors van constatar la recuperació funcional total de la senyora Anna Padrós. Va passar la resta dels seus dies ajudant

a la infermeria i al menjador del "Parque". Va morir el 1964 d'un infart. Anna Maria Janer Anglarill va néixer el 18 de desembre de 1800 a Cervera (bisbat de Solsona) i va morir l'11 de gener de 1885 a Talam (bisbat d'Urgell). El 1859 va fundar l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell a La Seu d'Urgell (bisbat d'Urgell). Les seves restes mortals descansen a la capella de la Residència Sagrada Família de la Seu d'Urgell des de 1961.

El seu procés de beatificació va començar el novembre de 1951. Fa poc més d'un any, el 3 de juliol de 2009, el Papa Benet XVI aprovava el decret de virtuts heroiques. Ara, amb l'autorització de la promulgació del decret de miracle, el Sant Pare Benet XVI obre les portes a la propera beatificació d'aquesta fundadora catalana.

Restem a la vostra disposició per a qualsevol consulta:

PERSONA DE CONTACTE:

Gna. M. Pilar Adín Carreras, postuladora i periodista.

prensabeatificacion@gmail.com

93 787 15 88 - 93 787 01 16

645 325 379

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

LA VIDA CARA

La família, escola d'amor.

Vegem alguns exemples que ho demostren:

- Aprendre els noms de les persones que treballen amb o per a nosaltres.
- Conèixer els gustos aliens i tractar de complaure'ls.
- Pensar, en principi, bé dels altres.
- Tenir la dèria de fer el bé (si no s'ho mereixen, també).
- Somriure amb ganes o sense.
- Correspondre a les salutacions rebudes.
- Visitar els malalts, especialment els crònics.
- Prestar llibres i retornar els manllevats.
- Oblidar les ofenses.
- Suportar els pesats, enfadosos.
- Tractar els antipàtics amb resignació.
- Contestar totes les cartes i mails.
- Jugar amb els néts, sense pensar que és perdre el temps.
- Animar els més ancians, fent que se sentin útils.
- Rememorar dates assenyalades: sants, aniversaris, etc.
- Fer regals simbòlics.
- Oblidar malentesos produïts en la convivència. Fer el primer pas.
- Acudir de forma puntual a les cites.

- Avisar si ens retardem (que no pateixin).
- Manifestar a la gent les coses bones que es diu d'ells.

- Donar bones noves (sempre que es pugui).
 - Abstenir-se de contradir per sistema.
 - Manar amb un to suau, especialment a casa.
 - Corregir amb delicadesa i ensems amb fortalesa.
 - Cuidar els malalts de la família.
 - Adonar-se de si l'altre està cansat o li passa quelcom.
 - Mostrar afecte, estima, ser festós (hi ha mirades que maten i d'altres que suggereixen...)
 - Que l'esposa ens sorprengui mirant-la. Tot això pres amb sentit cristià. Sentit, que en moltes llars té molt a veure amb la recristianització de la nostra societat.
- Comencem, doncs, per la nostra pròpia casa. Detalls vers Déu: resar, la missa, visites, rosari, etc.

Vers els fills: es pot estimar bé o malament. Recordem que es diu: *Qui bé et vol, et farà plorar.*

No exigir, no corregir, per allò de: *Pobret, que no es disgusti i agafi una rebequeria de les seves...* Malament! Com ja deia el Cardenal Spellman i també SS Pius XII: *La família que resa junta, roman unida.*

Si saben i aprenen a estimar a casa amb naturalitat, com si fos l'assignatura de la qual hi haurà un examen, ni escrit ni oral, però seriós i profitós, estimaran Déu i sabran respondre a la societat amb profit i fer **cara a la vida**.

Nota: El que antecedeix és el compendi d'una xerrada amistosa feta a pares i avis, en castellà, i que bonament he gosat de traduir, donat l'interès que pot suscitar entre alguns de vosaltres.

Aprofito l'avinentesa per desitjar-vos un pròsper Any Nou.

Mobles Vilalta

PRIMERA CASA AL MAS NOU

REBAIXES D'HIVERN FINS AL 12 DE FEBRER DEL 2011

DEL 5 AL 20% DE DESCOMpte SEGONS ARTICLES

(Excepte promocions i ofertes)

Pere Grau 12-14. Tel 93 555 18 60

Exposicions

Fins al 21/01/11

CABANES DE PEDRA SECA (maquetisme), d'August Bernat.

Del 22/01/11 a l'11/02/11

EL "CATGANER" VIATGER. Fotografies del "Catganeer" arreu del món.

CAMPANYA DONACIÓ DE SANG

*Donar-ne una mica
és donar molt.*

**Diumenge 16 de
gener de 2011,
de 10 a 14 h.**

**Al local social de
Gent del Masnou**

41è curs de Balls de Saló

Febrer-maig 2011

del 4 de febrer al 29 d'abril

Cada divendres de 20.30 a 22.30

**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, fox,
pas doble, mambo, etc...**

Preu parella:

Preu per parella: socis 75 €

i no socis 85 €

Telèfon: 93 126 82 20

Places limitades.

Inscripcions i

informació:

Gent del Masnou

Dr. Agell, 9

de 6 a 9

del vespre.

Organitza:

Vocalia Recreativa

"DIUMENGE AMB LLETRES"

Diumenge 30 de gener del 2011

a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del "**Grup Rauxa**"

de Gent del Masnou

Entrada gratuïta

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç
d'expressar amb el teu cos i la teva veu?

Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

No ho dubtis. Vine i... actua!

Cursos de teatre per a nens, joves i adults.

Telèfons de contacte: 627630082 (Oriol Colomer) 676334144 (Aina Ripoll)

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

En tenim deu de rosadetes
a la vista de tothom,
I deu més d'amagadetes
tan humils com el seu nom.

Resposta: **jez nuñjes**

La punta de la llengua (20)

Per Esteve Pujol i Pons

Des de principi del segle XX, el mestre Pompeu Fabra va deixar prou clar que el Masnou comença amb M, la Bisbal amb B, l'Hospitalet amb H, la Geltrú amb G, la Roca amb R, la Sénia amb S, els Alamús amb A, les Cabanyes amb C, la Vall d'Aran amb V, l'Urgell amb U, el Pallars amb P, el Garraf amb G... i anar fent.

Traiem-ne tres conseqüències que no sempre es tenen en compte, fins i tot per part d'algun organisme oficial, començant pels mateixos ajuntaments afectats.

Primera: si ordenem alfabèticament els noms dels municipis, comarques... cal no fixar-se pas en l'article El o La o L' o ELS o LES, sinó en la lletra inicial del topònim, és a dir, el Masnou ha d'anar a la M, l'Ametlla a la A, l'Hospitalet a la H, la Roca a la R, la Sénia a la S, la Bisbal a la B, les Oluges a la O, les Franqueses a la F, la Vall d'Aran a la V... Fixeu-vos que *Telefónica S.A.* ho fa bé en les seves guies!

Segona: aquest article que va abans del topònim s'escriu amb lletra minúscula (si no és que comença un paràgraf o va darrere d'un punt i seguit, és clar): quan el Masnou era més petit... vaig conèixer la Bisbal d'Empordà l'any... sense el Garraf no podem imaginar... tornant de la Vall de Núria... els nens de la Roca del Vallès... era l'alcalde de l'Hospitalet de l'Infant... les anxoves de l'Escala... els comerços de l'Anoia...

Tercera: com que aquest article és *un simple article amb minúscula*, caldrà fer les contraccions amb la preposició quan calgui, d'acord amb les normes gramaticals. Per exemple, cal dir i escriure del Masnou, pel Masnou, cap al Masnou, del Pallars, pel Pallars, des del Pallars, al Pallars, del Vallès fins al Gironès, passant pel Bages cap al Berguedà, sortir de la Jonquera...

El mateix cal dir de l'article salat: s'Agaró, sa Tuna, sa Cabaneta, sa Pobla, es Port d'Andratx, s'Estanyol...

En castellà o en gallec sí que diuen i escriuen El Escorial, El Barco de Ávila, El Burgo de Osma. La Granja, Las Alpujarras, A Coruña, O Grove, A Pobra do Caramiñal, O Convento, As Pontes de García Rodríguez...

Una curiositat: la cèlebre ciutat portuguesa productora de bons vins es diu Porto; algú va prendre l'article com la primera síl·laba del nom (o Porto=el Port) i va inventar una nova ciutat: Oporto! Cal dir i escriure, doncs, vi de Porto, una copa de Porto... i si pronunciem la darrera O com una U, encara sonarà més portuguès.

La cuina de l'Antònia

Llom a la cervesa

Ingredients per a 4 persones:

12 talls de llom, 1 ceba, 100 g de xampinyons frescos, 1 got de cervesa, 200 ml de nata líquida, Farina, julivert, sal i pebre

Elaboració:

1. Salpebrem els talls de llom i els passem per una paella amb un raig d'oli ben calent. Els traiem i els guardem en una safata a part.

2. Pelem i piquem la ceba ben petita i, a la mateixa paella del llom, la coem a foc ben suau fins que comenci a agafar color.

3. En aquest moment hi afegim els xampinyons, que ja tindrem nets i tallats a làmines.

Un cop cuits els xampinyons, tornem a posar els talls de llom a la paella. Els ruixem amb la cervesa i la deixem reduir fins que quasi desaparegui. D'aquesta manera l'alcohol s'evapora.

4. Hi afegim la nata i rectifiquem de sal i de pebre.

5. Acabem el plat amb el julivert picat i ho deixem tot junt un parell de minuts més.

És una recepta que dóna molt de joc. Podeu fer servir altres menes de carn... o canviar la cervesa per altres begudes com el cava, vi blanc...

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

La FM que s'escolta al Masnou 85.5-108 MHZ

87.7---RAC 1
88.0---RADIO UNION CATALUNYA
88.3---R.N.E.-R1
88.7---R.M.R-MATARO-STA COLOMA G.
89.1---EUROPA FM- R. MARCA
89.5---EXA- FM BARCELONA
89.8---PUNTO RADIO BCN
90.1---R. BOCA EL CARMEL BCN
90.2---R. TELETAXI- RM RADIO
90.5---M80- BCN
91.0---COM RADIO-BCN
91.4---R. PREMIA DE DALT
91.4---R. CONTRABANDA LLIURE BCN
91.7---CATALUNYA RADIO
92.0---CATALUNYA INFORMACIO
92.5---CATALUNYA CULTURA- BCN
92.8---SUPER ESTACION LATINA
93.0---R.N.E. RADIO2 CLASICA
93.5---ONDA CERO CATALUNYA
93.9---SER BARCELONA 40 PRINCIPALES
94.4---R. CIUTAT DE BADALONA
94.6---R. MARIA CATOLICA- RELIGIOSA
94.9---EUROPA FM- BCN
95.2---COM RADIO- BCN
95.3---R. PREMIA DE MAR
95.6---R. CLUB 25
96.0---R. OLE- BCN
96.3---R. HOSPITALET

96.6---R. GLADIS PALMERA LLIURE- BCN
96.9---SER- BCN
97.7---R. TELETAXI
98.1---R. VILASSAR DE MAR
98.4---R. NOUBARRIS- BCN
98.7---R.N.E.- RADIO 3
99.0---R.N.E.- RADIO 5
99.4---CADENA DIAL- BCN
99.7---ONA MAR RADIO- BADALONA
100.0---CADENA 100- BCN
100.3---LA BOMBA (LATINA)
100.4---R. EL MASNOU?????????
100.8---R.N.E. RADIO 4- BCN
101.2---R. POMAR- BADALONA
101.5---CATALUNYA MUSICA- BCN
102.0---COPE- BCN
102.4---R. LA MINA- ST. ADRIAN - BCN
102.8---CATALUNYA RADIO
103.2---CATALUNYA INFORMACIO
104.2---MAXIMA FM- BCN
104.7---CLUB LATINO
105.0---RAC 105- BCN
105.4---CATALUNYA CULTURAL
105.7---FLAIX FM- BCN
106.1---FLAIX BAC- BCN
106.6---R. ESTEL- BCN
106.9---R. CANAL- BCN
107.0---R. BONANOVA- BCN
107.1---R. CABRERA DE MAR
107.4---R. GRAMA- STA. COLOMA GRAMANET- BCN
107.7---R. GRACIA- BCN
107.9---R. AMISTAD- BCN

GRUP ALFA MIKE

A T
à n g e l t e n a
JOIERS

Bon Any 2010

Ens hem traslladat d' carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta.

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

OFICIS DEL MASNOU DESITGEN A TOTA LA POBLACIÓ MOLT BON ANY 2011

REPARACIÓ DE CALÇAT

Antonio

TOTA MENA DE CALÇAT

Plaça Ramon i Cajal, 1
93 540 75 88

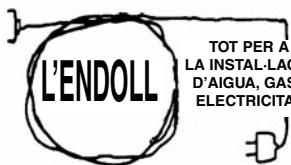
Construccions
Jiménez

Obres i reformes en general

607 947 004

Correu electrònic:
jimenezconstruccions@telefonica.net

INSTAL·LACIONS SEGARRA, SL

TOT PER A
LA INSTAL·LACIÓ
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Pere Grau, 72
Tel. 93 555 12 52 • 93 540 28 75
El Masnou

VENDA, LLOGUER I
REPARACIÓ DE
MAQUINÀRIA I ESTRIS PER
A LA CONSTRUCCIÓ I EL
BRICOLATGE

MOTORCAS

Som al polígon
La Bòbila

Garrofers, 5 (pont de Teià)
Tel. 93 540 17 89

INSTAL·LACIONS
Sabaté sl

Calefacció d'electricitat
per acumulació de calor

Lluís Millet, 109, 93 555 97 44

**MIQUEL
VINARDELL
I BOLART .**

INSTAL·LACIONS
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Girona, 35-37, 3r. 3a.
93 555 45 01 • 93 555 36 91

PROMOCIONES BOLART S.L.
CONSTRUCCIONS I REPARACIONS D'OBRES

Joan Llampallas, 17
Tel. i Fax: 93 540 04 13

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS I FONTANERIA

S.E.F.
Vicenç Linares

J. Llampallas, 25 • 93 555 95 62
Ametllers, 12 • 93 555 83 91

VREDESTEIN

MICHELIN

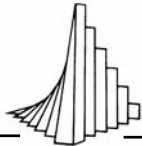
Jaume Estragués
Equilibrat electrònic
Alineació de direcció

Av. Joan XXIII, 28
Tel. 93 555 53 03

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme
Lluís Valls Marí

Construccions Vinyals

Prat de la Riba, 74. 93 555 01 10
Ocata